

ҲАЁТИ ПУРФАЙЗ

ҲАЁТИ ИСОИ МАСЕҲ ДАР ТУ

Дастур барои роҳбар

ҲАЁТИ ПУРФАЙЗ

ҲАЁТИ ИСОИ МАСЕҲ ДАР ТУ

Дастур барои роҳбар

Originally published in English as
Abundant Life, Counsellor's Manual.
© 1996 S.E.A.N. International.

Translated by permission.

© 1997 for the Tajik edition.
All rights reserved.

Тайёри ба шогирдӣ

Дар Инчили Матто Исо ба шогирдонаш амр медиҳад: „Инак равед, ҳамаи халқхоро ёд диҳед“ (бо маънии дигар: ҳамаро шогирд кунед, шарҳи муаллиф). Одамонро ба имони Исои Масеҳ ҳамчун Худованд ва Наҷотбахш овардан — ин ҳоло қадами аввалин дар ҳаёти масеҳӣ аст. Онҳо ҳам бояд шогирдони Ёшаванд. Дарсҳои дастури „Ҳаёти пурфайз“ чунон тартиб дода шудаанд, ки шумо ба навимоновардагон ёрдам диҳед, то ки онҳо ҳам дар ҳаёти нав зиндагӣ кунанд. „Ҳаёти пурфайз“ — дастури аввалинест, ки шумо онро барои шогирдони Исои Масеҳ карданашон истифода бурда метавонед.

Вақте ки навимоновардагон дарсҳои дар дастур овардaro дар хона меомӯзанд, онҳо тартиби истифода бурдани Инчил, ҷи гуна барои Худованд зиндагӣ карданро меомӯзанд. Аммо омӯзиши онҳо пурра намешавад, агар шумо ба онҳо кӯмак накунад ва агар роҳнамои (мураббии) онҳо нашавед. Агар навимоновардагон имкони бо шумо ҳамсӯхват шудан надошта бошанд, он гоҳ дарсҳои „Ҳаёти пурфайз“ мукамал намешаванд.

Ин дастур барои роҳбар чунон тартиб дода шудааст, ки ба шумо дар ин кори муҳим кӯмак кунад. Ҳар як имондор бояд истифода бурдани рукнҳои дини масеҳиро дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ ёд гирад. Вазифаи шумо ҳамчун роҳбар дар он аст, ки ба одамон ҳақиқати Каломи Худовандро, ки дар дарсҳо оварда шудаанд, фаҳмонед. Ба зами ин шумо бояд ёрдам кунед, то ки ин ҳақиқатро одамон дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ истифода баранд.

Ҳамчун роҳбар шумо бояд масъулияти худро дарк намуда, дар ёд дошта бошед, ки:

1. Пеш аз ҳама шумо барои имондороне, ки ба онҳо дарс медиҳед дуо хонед. Дар бораи онҳо ҳамчун ҷӯпони бовафо ғамхорӣ кунед. Агар ҳуди шумо дуо нахонед, он гоҳ мунтазири дуои онҳо шудан, бефоида аст.
2. Пеш аз он, ки шумо бо имондорон вохӯред, зарур аст, ки дарсҳои ин дастурро омӯzed. Шумо бояд мазмуни дарсҳоро хуб фаҳмед ва барои ин бояд ба ҳамаи фикру ақидаҳои муҳими он, диққат диҳед. Агар ҳуди шумо оиди омӯзиши ин дарсҳо заҳмат накашед, онро аз шогирдонатон мунтазир нашавед.
3. Ҳангоми омода шудан ба ҳар як дарс, шумо бояд маводи ҳар ду дастурро хонед ва навишта гиред. Кӯшиш кунед, ки эҳтиёҷи ҳар як

шогирди худро фаҳмед ва хангоми гузарондани дарс ба саволхояшон ҷавоб гардонед. Агар шумо ба дарс тайёри набинед, пас шогирдонатон ҳам тайёри намебинанд.

4. Дар ҳаёти худ намунаи он бошед, ки чӣ гуна шумо аз рӯи он принципхое, ки Каломи Худо таълим медиҳед, зиндагӣ мекунед. Агар шумо масеҳиёна ҳаёт ба сар набаред, ба ҳеҷ вақт интизор нашавед, ки шогирдони шумо онро аз шумо беҳтар ба сар мебаранд.
5. Барои ҳар як дарс маводи заруриро бо диққат тайёр намоед. Дар ёд доред, ки вақти омӯхтани дастур Инчилро истифода мебаранд.

Аз дастури роҳбар чӣ тавр бояд истифода бурд.

Дастур барои роҳбар ба шумо хангоми машғулият бо талабагон ёрдам мекунад ва ба шумо нишон медиҳад, ки барои пайрави Масеҳ шудани онҳо чӣ бояд кард. Дар он нақшаи вохӯриҳои шумо вучуд дорад, ки тавассути онҳо шумо дарсҳои Китоби „Ҳаёти пурфайз“-ро меомӯzed. Шумо метавонед ин нақшаҳоро барои тайёри дидан ба вохӯриҳои оянда истифода баред. Аммо дар хотир бояд дошт, ки ҳамаи одамон аз ҳамдигар фарқ мекунанд. Барои ҳамин ҳам шояд ба шумо лозим ояд, ки ба хотири қонеъ гардондани эҳтиёҷи одамон нақшаи дарсро тағйир диҳед. Дар аввали ҳар як дарс мақсади он баён шудааст ва шумо хангоми тартиб додани нақшаи дарс бояд онро ба инобат гиред.

Нақшаи ҳар як дарс аз чор қисми асосӣ иборат аст.

1. Дуо.
2. Шарҳи дарс.
3. Сӯҳбат дар бораи мақсади дарс.
4. Супориш.

Маслиҳатхоеро, ки барои ҳар як дарс дода шудааст, ба инобат гиред ва шумо мекунед, ки нақшаҳои дарс дар вақти омӯзиш ба осонӣ амалӣ мешаванд.

Сарсухан: Вохӯрии якӯм

Мақсади дарс

Мақсади вохӯрии якӯм чунин аст: шинос намудани таълимгиранда бо китоби „Ҳаёти пурфайз“, ҳавасманд намудани ӯ ба омӯзиш, инчунин инкишоф ва мустаҳкамӣ меҳр ба Масеҳ. Инчунин омӯзондани тартиби дуруст истифода бурдани Китоб ва иҷро намудани супоришҳо аҳамияти муҳим дорад.

Самтҳои дарс

1. Ҳар як имондор бояд ба амри Исои Масеҳ итлоат кунад.
2. Исои Масеҳ меҳост, ки шогирдонии Ӯ ҳаёти пурфайз дошта бошанд.
3. Хонанда бояд аз маводи дар китоби „Ҳаёти пурфайз“ овардашуда истифода бурда тавонад.

Нақшаи дарс

Дуо

Вохӯриҳои худро ҳама вақт аз дуо оғоз кунед. Аз Худо илтиҷо кунед, ки хонанда он чизе, ки аз шумо меомӯзад, дар ҳаёташ истифода кунад.

Шарҳи супориш

А. Хонед Матто 28:16–20

1. Пурсед: „Мувофиқи ояти 20, пайравони Исои Масеҳ чӣ кор карданро бояд ёд гиранд?“
(Ба ҳамаи он гуфтаҳое, ки Исои Масеҳ васият кардааст, итлоат намудан).

Диққат диҳед: Чавоби саволҳо дар ин дастур оварда шудаанд. Аммо шумо ба он муваффақ шавед, ки хонанда тавассути матни Инҷил ва ё навиштаҳои худ ба ин саволҳо мустақилона ҷавоб диҳад.

2. „Биёед, ояти 18-ро қироат мекунем. Исои Масеҳ чӣ қудрат дорад, ки ҳукуки ба Худ итлоат намуданро талаб мекунад?“ (Ҳамаи он қудрате, ки ҳам дар замин ва ҳам дар осмон дорад).

3. „Исо ба онҳое, ки пайравони Ё мешаванд, чӣ ваъда кардааст? Ба онҳое, ки аз сидқи дил пайрави Ё мешаванд? Ва ба онҳое, ки ба фармонҳои Ё итоат мекунанд?“ (Нигаред ба ояти 20. „...Ман ҳаррӯз ва то қиёмат бо шумо ҳастам“)

Б. Яқҷоя бо ҳам Юҳанно 10:10-ро хонед.

1. „Шогирдони Исои Масеҳ чӣ гуна ҳаёт дошта метавонанд?“ („*ҳаёти пурфайз*“)
2. Ба хонанда сарлавҳаи дарсро нишон диҳед. Ба ӯ фаҳмонед, ки Исои Масеҳ на фақат Бо Мо зиндагӣ кардан, балки дар ботини Мо бо Рӯҳулқудс зиндагӣ кардано ваъда додааст.
3. Аз ҳаёти худ мисол биёред, ки чӣ гуна ҳаёти масеҳӣ метавонад пурфайз бошад. Ва дар гуфтугӯ фаҳмонед, ки барои ҳаёти хонанда ин чӣ маъно дорад.

Услуби сӯҳбат

Максад: Дар одамон бедор кардани майлу рағбат ба хондан, омӯхтани маҳорати мустақилона, кор кардан бо китоби „Ҳаёти пурфайз“, ва фаҳмондани он, ки ба дарсҳо (воҳӯрӣ) чӣ гуна бояд тайёрӣ дид.

- А. Ба хонанда саҳифаи китобро, ки дар он шарҳ дода шудааст, нишон диҳед ва чӣ гуна истифода бурдани онро фаҳмонед. Аз ӯ хоҳиш кунед, ки тартиби аз китоб истифода бурданро ба шумо фаҳмонад, то ки шумо дуруст фаҳмидани тартиби истифодаи дастурҳоро муайян карда тавонед.
- Б. Аз ӯ хоҳиш кунед, ки ба саволҳои Дарси 1 бо овози баланд ҷавоб диҳад. Аз саволи якум сар кунед. Кӯшиш кунед, ки хонанда ба саволҳо мустақилона, то оне, ки ҷавобҳои дар поёни китоб навишта шударо хонед, ҷавоб гардонад. Агар ӯ хато кунад, пас фаҳмонед, ки ӯ саволро дуруст фаҳмидааст ё не. То оне, ки ба саволи аввала ҷавоби дуруст нагиред, ба саволи дигар нагузаред.
- В. То андозае, ки зарур аст, ба хонанда ҳамон қадар савол диҳед, то боварӣ ҳосил кунед, ки ӯ дарсҳои боқимондари дар хона мустақилона тайёр карда метавонад.

Супориш

Хонанда бояд дарси 1-умро дар хона ба анҷом расонад.

Рӯзи воҳӯрии ояндаро муайян карда, дар хотир дошта бошед, ки ҳангоми воҳӯрии оянда шумо дар бораи Дарси 1-ум гап мезанед. Агар

шумо бо навимоноварда вохӯрданӣ бошед, кӯшиш кунед, ки ин вохӯрӣ ҳар чӣ зудтар ба амал ояд. Аммо онро чунон гузаронед, ки дар иҷрои дарс душворӣ сар назанад.

Ҳар як вохӯриро бо дуое анҷом диҳед, ки Худованд ба дарсҳои шумо хайру баракат диҳад.

Диққат диҳед: Баъзан яку якбора дуруст истифода бурдан аз китоби „Ҳаёти пурфайз“ душвор аст. Ин махсусан ба навимоновардагон мушкил аст. Дар ин маврид, эҳтимол ба шумо лозим меояд, ки ҳамаи дарси аввалро бо онҳо якҷоя тайёр намоед. Агар зарурати такрор кардан ба миён ояд, хуб мешуд, ки омӯзиши дарсро ба ду вохӯрӣ тақсим кунед (ду қисм)?: Дар дарси аввал — ба саволҳо ҷавоб додан, дар дуввумаш — аросро шарҳ дода, мавзӯи ин дастурро истифода бурда, сӯҳбат кардан.

Дарси 1: Тавлид аз олами боло

Мақсади дарс

Мақсади ин дарс дар он аст, ки талаба дуруст фаҳмад, вақте ки ӯ ҳаёти худро бо Исои Масеҳ пайваст, бо ӯ чӣ дигаргунӣ рӯй медиҳад.

Самтҳои дарс

1. Ба Исои Масеҳ имон оварда ва ҳаёти худро бо ӯ пайваста таълимгиранда фарзанди Худо мешавад.
2. Ба Масеҳ имон овардан кофӣ нест, агар мо ҳаёти худро бо ӯ напайвандем.
3. Одам тавассути тавлид аз олами боло фарзанди Худо мешавад ва ин маҳз ҳамон чизест, ки бо таълимгиранда рӯй додааст.
4. Ин ҳамон зухурест, ки Худованд барои ӯ кардааст.
5. Вазифаи мо аз он иборат аст, ки ба ин бовар намоем ва Исои Масеҳро ҳамчун Худо ва Начотбахши худ қабул кунем.
6. Ҳар касе, ки аз олами боло тавлид шудааст узви оилаи Худо мегардад.
7. Имондор метавонад ба он коре, ки Худо кардааст, Пурра Бовар кунад ва дилпур бошад, ки хангоми маргаш бо Исо мебошад.

Нақшаи дарс

Дуо

Чун ҳарвақта шумо бояд вохӯриро аз дуо барои дарс сар кунед.

Шарҳи супориш

- А. Тафтиш кунед, ки талаба ба саволҳои дарси 1-ум чӣ хел ҷавоб дод. Агар шумо ҳатоихоро пайдо кунед, сабаби сар задани онҳоро ошкор созед ва тавассути мисолҳо аз ҳаёт ва таҷрибаи шахсии худ саволҳоро дуруст фаҳмонед.

Диққат диҳед: Дар ин дастур ба саволҳои дар китоб буда ҷавоб нест. Шумо бояд китоби худро дошта бошед ҳар вақте, ки ба дарс тайёри

мебинед, супоришҳои дарси дахлдорро иҷро намоед. Шумо бояд маводи дарсро бодикқат омӯзед, то он ки ба сӯҳбати дар пешистода хуб омода бошед.

- Б. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки аз Юҳанно ояти 1:12-ро такрор кунад. Агар ӯ дар иҷрои дурусти он душворӣ кашад, шумо ҳамроҳи ӯ бар болои ин оят кор кунед, то ки такрори он душвор нагардад ва шумо боварӣ дошта бошед, ки ӯ ин оятро медонад.

- В. Юҳанно 1:12.

„Лекин ба онҳое ки Ёро қабул карданд ва ба исми Ё имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд.“

Рафти сӯҳбат

Мақсади 1: Омӯзондани қобилияти бе кӯмаки роҳбар аз Инчил ёфтани ҳама гуна оятҳои супоридашуда.

Саҳифаи аввали дарси 1, китоби „Ҳаёти пурфайз“-ро кушоед. Ҳаволаи инчилии Юҳанно 1:12-ро нишон диҳед. Аз таълимгиранда хоҳиш намоед, ки маънои онро фаҳмонад. Аз ӯ хоҳиш кунед, ки он ҷойро аз Инчил ёбад.

Агар таълимгиранда ҷои заруриро ёфта **тавонад**, дарҳол ба мақсади 2 ин дастур гузаред.

Агар таълимгиранда ҷои заруриро аз рӯи ҳаволаи оварда ёфта **натавонад**, пас чунин рафтор кунед:

1. Фаҳмонед, ки мафҳуми „Китоби Инчил“ чист, ва ҳамчун мисол чор китоби Инчилро истифода баред. Вакте ки боварӣ ҳосил кардед, ки ин фикр дуруст фаҳмида шудааст: он гоҳ Инчилро пӯшед ва аз ӯ хоҳиш кунед, ки Инчили Юҳанноро ёбад. Ҳамаи инро тавассути дигар Инчилҳо ва китобҳои Аҳди Ҷадид такрор намоед.
2. Фаҳмонед, ки мафҳуми „Боб“ чист ва ба таълимгиранда боби якум ва дуҷуми Инчили Юҳанноро нишон диҳед. Инчилро пӯшед ва аз ӯ хоҳиш кунед, ки ин ё он бобҳои Инчили Юҳанноро ёбад. Бояд боварӣ ҳосил кунед, ки ӯ ин корро дилпуруна иҷро мекунад.
3. Мафҳуми „Оят“-ро фаҳмонед ва сипас чунон рафтор намоед, ки дар шарҳи мафҳумҳои китоб ва боб карда будед. Бояд боварӣ дошта бошед, ки таълимгиранда ба осонӣ оятҳои заруриро меёбад.
4. Нишон диҳед, ки далелҳои Инчил чӣ тавр навишта мешаванд. Фаҳмонед, ки ибораҳои „Мақоми Каломи Муқаддас“ чӣ маъно дорад.

Масалан: „Юҳанно 1:12“ маънои Инчили Юҳанноро дорад, рақами „1“ — боби якум ва рақами „12“, ки баъд аз аломати баён навишта шудааст — тартиби оятро мефаҳмонад (ояти 12-ум).

5. Хоҳиш кунед, ки аз сари нав Юҳанно 1:12-ро ёбад. Ҳамаи инро бо оятҳои дигар такрор кунед. (Масалан: Юҳанно 3:3, 3:16, 14:6). Фаҳмонед, ки далели „Юҳанно 10:27–29“ чӣ маъно дорад.

Диққат диҳед: Дар китоби „Ҳаёти пурфайз“ дар далелҳои Инчил мухтасарнависӣ истифода намешавад. Агар барои таълимгиранда аз худ кардани мафҳуми далелҳои инҷилӣ душвор бошад, он гоҳ дар фаҳмондани ҳамаи он чизе, ки ба мухтасарнависӣ тааллуқ дорад, шитоб накунад.

Шумо ба мақсади якуми дарс расидед, ва навимоноварда метавонад ҷойҳои дилхоҳи таълифотро аз рӯи далелҳои овардашуда ба осонӣ ёбад.

Мақсади 2. Таълимгиранда бояд шарҳ дода тавонад, ки барои чӣ имондор ҳақиқӣ метавонад боварии комил дошта бошад, ки ӯ — фарзанди Худо аст.

1. Кадом ояти Инчил тасдиқ мекунад, ки ҳар касе, ки ба Исои Масех имон дорад ва ҳаёти худро бо Ӯ пайвастааст, фарзанди Худо мегардад? (*Юҳанно 1:12*).
2. Ба ояти 1:12 Инчили Юҳанно нигаред. Ҷонишини шахсии „Ӯ“ ба кӣ ишора мекунад? (*Ба Исои Масех*).
3. Мувофиқи навиштаҷоти Юҳанно 1:12, одам чӣ гуна фарзанди Худо шуда метавонад? Агар таълимгиранда ҷавоб дода натавонад, пас бигзор ӯ аз ибораҳои овардашуда ҷавоби дурустро интиҳоб кунад:
 - ба калисо рафтани ва ба он тааллуқ доштан,
 - ҳамчун таъмидшуда,
 - ба воситаи қабул ва имон овардан ба Исои Масех,
 - тавассути корҳои хуб,
 - ба туфайли ҳаёти беолоиш.

(*Ба воситаи қабул ва имон овардан ба Исои Масех*)

4. Шумо чӣ кор кардед, то ки фарзанди Худо шавед?
(Ба Исои Масеҳ имон овардед ва Ӯро қабул кардед)
5. Одамон метавонанд бовар кунанд, ки бо рохҳои дигар ҳам фарзанди Худо шудан мумкин аст. Оиди он мисолҳо оред. Бигзор таълимгиранда ҳудаш нуқтаи назари ба Ӯ маълумро мисол орад.
6. Ба расмҳои китоб, ки дар саволҳои 5 оварда шудаанд, нигаред. Дар варақҳои алоҳида мисолҳои зеринро нависед ва таълимгиранда ҳар як варақро ба назди сурате, ки ба матн бештар дуруст меояд, гузорад.
 1. „Ман бовар намекунам, ки Исо — ягона роҳи дуруст бошад“.
 2. „Исо зиндагӣ кардааст ва ман бовар мекунам, ки Ӯ — Писари Худо аст, вале ман мехоҳам аз ҳаёт лаззат барам ва нияти дигар кардани онро надорам“.
 3. „Ман ба Исои Масеҳ имон овардам ва ҳаётамро бо Ӯ пайвастам“.

Дар бораи он, ки таълимгиранда то кадом андоза аз ӯҳдаи ин супориш баромадааст, сӯҳбат кунед. Ба тафосуте, ки байни боварӣ ба ВУҶУД ДОШТАНИ Исои Масеҳ ва имон ба Ӯ ҳамчун НАҶОТБАХШ ҳаст, диққати махсус диҳед.

Диққат кунед: дар Яъқуб 2:19 гуфта шудааст, ки девҳо низ имон доранд...

Шумо ба мақсади 2 расидед, ва таълимгиранда метавонад дар асоси Юҳанно 1:12 нишон диҳад, ки касоне, ки Исои Масеҳро қабул карданд ва ба Ӯ имон оварданд, ҳаққи фарзанди Худо шуданро доранд. Ӯ метавонад дилпуруна гӯяд, ки ҳуди Ӯ ба ин роҳ қадам гузошта фарзанди Худо шудааст ва ба оилаи Худованд тааллуқ дорад.

Мисолҳо аз Инчил

Агар вақт имкон диҳад, шумо метавонед аз он истифода баред. Аз Инчили Юҳанно қисмати 3:1–15 хонед. Дар бораи он ки ин порча ба тавлид аз олами боло Ӯлвӣ бахшида шудааст, сӯҳбат кунед.

Дуо: Воҳӯриро ҷамъбаст карда дар ҳаққи таълимгиранда дуо кунед. Махсусан барои боварии қатъӣ пайдо карданаши он, ки ӯ фарзанди Худо аст, чунки ба Исои Масеҳ имон овардааст ва ҳаёти худро бо Ӯ пайваस्ताаст.

Супориш: Шумо бояд дар бораи чой ва вақти вохӯрии оянда маслиҳат кунед. Дар назар дошта бошед, ки таълимгиранда бояд дар вохӯрии оянда супоришҳои дарси 2-ро иҷро намояд.

Дарси 2: Тавба

Мақсади дарс

Мақсади ин дарс дар он аст, ки таълимгиранда бояд маънои тавбаро, ки дар Инчил оварда шудааст ва он нуқтаеро, ки вай қисми ҳаёти нав аст, фаҳмад.

Самтҳои дарс

1. Маънои тавба дар Инчил — ин дигар намудани тафаккур ва мақом дар назди Худо аст.
2. Фақат пушаймон шудан аз гуноҳҳои содир карда, холо тавба ҳисоб намешавад. Тавба — ин афсӯсу надомат ва дигар намудани ҳаёт аст.
3. Тавбае, ки дар Инчил оварда шудааст, назар ба омурзиш мафҳуми бештар васеъ аст.

Нақшаи дарс

Дуо

Чун ҳарвақта дарсро аз дуои умум (яққоя) сар кунед. Дар ёд доред, ки ба дуои хайр барои воҳӯрии оянда эҳтиёҷмандед.

Шарҳи супориш

- А. Ҷавобҳоеро, ки ба саволҳои дарси 2 додаанд, тафтиш кунед. Хатоҳоро ислоҳ кунед. Диққат диҳед, ки ин хатоҳои дар натиҷаи нодуруст фаҳмидани савол ё нафаҳмидани мавод содир карда шудаанд?
- Б. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки Матто 3:8-ро аз ёд гуфта диҳад. Агар ин барои ӯ душвор бошад, ба саволи 9 баргардед ва иҷрои онро якчанд маротиба такрор намоед, то он даме, ки таълимгиранда бе ёрдами матн, оятро дилпуруна такрор карда тавонад. Хоҳиш кунед, ки ӯ якчанд оятро аз рӯи ҳаволаҳои Инчил ёбад. Ӯ бояд ин супоришро дилпуруна иҷро кунад. Агар қор чунин набошад, ба маводи расидан ба мақсади 1 аз дарсҳои гузашта баргардед. Дастурҳоро истифода бурда, бикӯшед, ки ӯ аз рӯи ҳавола ёфтани ҷойҳои заруриро аз

Навиштаҷот ёд гиред. Аз рӯи Инчили Матто 3:8 дар бораи аҳамияти тавба гуфтугӯ кунед.

В. Ояте, ки дар ин дарс бояд аз ёд кард: „Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад“ (Матто 3:8).

Рафти сӯҳбат

Мақсад: Таълимгиранда бояд тавбаи ҳақиқиро аз тавбаи дурӯғ фарқ кунад ва донад, ки чӣ гуна аз тавбаи дурӯғ ба тавбаи ҳақиқӣ гузарад.

А. Ба таълимгиранда ду мисоли зер инро хонда аз ӯ пурсед: „Кадоми аз ин шахсон нишон дод, ки ҳаёти ӯ баъд аз тавбаи ҳақиқӣ дигаргун шудааст?“

Мисоли 1.

Анатолий бо тичорат машғул аст. Ба хотири даромади зиёд гирифтани, ӯ аз додани ҳаққи андоз саркашӣ мекунад. Барои он, ки сирашро фош накунад, дар ҳисоботхояш маблағи аз фурӯши маҳсулот гирифтаашро аз будаи камтар нишон медиҳад. Дуруст аст, ки ӯ дӯкончаи худро рӯзи якшанбе маҳкам карда, доимо ба ибодат меравад. Дар калисо ӯ шаҳодат дод, ки ба Худо рӯ оварда тавба кардааст. Боз даъво ҳам мекунад, ки Худо ба кори ӯ баракат додааст.

Мисоли 2.

Георгий дар мағоза харид мекард. Мағоза хело серодам буд ва фурӯшанда ба Георгий бақияи пулро аз будаи зиёдтар дод. Вақте ки Георгий инро фаҳмид, ба назди фурӯшанда рафта пули зиёдатиرو баргардонд. Фурӯшанда аз ин рафтори Георгий ба ҳайрат омада аз ӯ пурсид, ки чаро ин тавр рафтор кард.

Георгий бо табассум ҷавоб дод: „Ба наздикӣ ман тавба карда ба Масех имон овардам. Ў ҳаёти маро дигаргун месозад.“

Б. Бигзор таълимгиранда муайян кунад, ки кадоми аз ин ҳикояҳо намунаи тавбаи ҳақиқӣ мебошад. Вақте ки ӯ супоришро иҷро кард бо ӯ зимни ин ду мисол дар бораи мафҳуми тавбаи ҳақиқӣ сӯҳбат кунед ва ҷунин саволхоро диҳед:

1. Дар рафтори Георгий чӣ натиҷаи тавба шуда метавонад?
(Он, ки ӯ пули бегонаро баргардонд)
2. Агар Анатолий ягон вақт дар ҳақиқат тавба кунад, ин дар чӣ зоҳир мегардад? (Ў аз рӯи виҷдон ҳисобу китоб намуда, маблағи аз ҳисоби андоз азхудкардаашро бармегардонад)

- В. Саҳифаи 12 китобро кушода, ба расмҳои оварда назар кунед. Пурсед, ки чаро расмҳои „А“ ва „Б“ тавбаи ҳақиқиро нишон намедиханд? Дар бораи он, ки агар ин одамон дар ҳақиқат тавба мекарданд, онҳо чӣ қор мекарданд, сӯҳбат намоед.
- Г. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки ду мисоли тавбаи бардурӯғро биёрад. Сипас хоҳиш кунед, ки ӯ фаҳмонад, барои он, ки ин ду тавба ҳақиқӣ шавад, чӣ бояд кард?
- Д. Мисолҳоеро, ки оиди тавба оварда шудаанд, хонед ва саволҳои зеринро диҳед:
1. Аъмол 9:1–8-ро хонед.
 Гуноҳи Шоул, ки баъдтар номи Павлусро гирифт, дар чист? Он гуноҳхое, ки ӯ пеш аз тавба карданиш содир кардааст, кадоманд?
 2. Аъмол 9: 20–22-ро хонед.
 Дар ин оятҳо кадом қорҳои Шоул, ки далели ҳақиқатан ҳам тавба кардани ӯ мебошад, тасвир шудаанд?
- Е. Таълимгиранда бояд фаҳмад, ки тавбаи ҳақиқӣ ҳама вақт ба дигаргунии ҳаёт меорад. Вале он ба ҳаёти тамоман бегуноҳ намеорад. Одаме, ки акнун аз гуноҳ пок гаштааст, агар рафту баъзан гуноҳ ҳам кунад, ӯ фарзанди Худо менамояд. Ӯ гуноҳи худро эътироф мекунад, дар назди Худо тавба карда, аз Ӯ хоҳиш мекунад, ки гуноҳхояшро омуриш намояд. Ӯ бояд ба Худо умед бандад, то ин ки имконияти дигар гуноҳ накарданро дошта бошад.
- Ж. Баъди гуфтугӯ доири моҳияти тавба, дар бораи он, ки тавба ин қарори шахсии одам аст, сӯҳбат намоед. Ҳар кас тавбаи „худо“ дорад ва ҳеҷ гоҳ он барои „як гурӯҳ“ карда намешавад. Фаҳмонед, ки тавба — ин қори доимӣ дар ҳаёти имондор нисбати Худованд аст, онро амали як дафъа ба вуқӯ пайваста доништан ҳатост. Бигзор таълимгиранда (ва дар як вақт шумо ҳам) самимона ба саволҳои зерин ҷавоб диҳад:
1. Тавбаи ҳақиқӣ барои қори дар ҳаётам дигар қардан даъват мекунад?
 2. Ман қӣ қор кунам, ки ҳақиқат будани тавбаи ман исбот қарда шавад?
- Воҳӯрии худро бо дуо тамом кунед. Дуо намоед, ки тавбаи ҳақиқиро тавассути ҳаётатон нишон диҳед. Дуо кунед, Рӯҳулқудс он қисмҳои ҳаёти шуморо, ки муҳтоҷи дигаргуниҳост, нишон диҳад.

Дарси 3: Имон

Мақсади дарс

Мақсади дарс дар он аст, ки таълимгиранда моҳияти имонро фаҳмад ва онро аз имони бардурӯғ фарқ карда тавонад. Ин ба ӯ имкон медиҳад, ки то чӣ андоза ба Исои Масеҳ эътиқод доштани худро муайян кунад.

Самтҳои дарс

1. Исои Масеҳ Наҷотбахши имондорон мебошад.
2. Исои Масеҳ дар рӯи салиб ҷонашро фидо кард, то ки ҳамаи гуноҳҳо бахшида шаванд.
3. Ба Исои Масеҳ имон овардан — ин маънои онро дорад, ки Исои Масеҳ барои гуноҳҳои ман ҷонашро фидо кардааст.
4. Ба шарофати имони мо ба Исо ва ҷоне, ки барои гуноҳҳои мо ба Ҷаббор супоридааст, мо оромиш ва нишот дорем.

Нақшаи дарс

Дуо

Дарсро аз дуо сар кунед. Эҳтиёҷоти шахсии таълимгирандаро фаромӯш накунад ва дар ҳаққи онҳо дуо кунед. Дар бораи оқибати неки вохӯрӣ ва қавӣ гардидани бузургии имон ба Исои Масеҳ дуо кунед.

Шарҳи супориш

- А. Тафтиш кунед, ки таълимгиранда ба саволҳои дарс чӣ гуна ҷавоб дод. Ба он саволҳое, ки ӯ нодуруст ҷавоб дод, шумо фаҳмонед ва ҷавоби дуруст диҳед. Пеш аз он ки дарсро давом диҳед, шумо бояд боварӣ ҳосил кунед, ки ӯ ҳамаашро дуруст фаҳмидааст.
- Б. Хоҳиш кунед, ки аз Инҷил ҷои Аъмол 10:43-ро ёбад. Шояд ба шумо фаҳмондан лозим меояд, ки китоби Аъмол пас аз Инҷили Юҳанно меояд. Боварӣ ҳосил кунед, ки таълимгиранда ин оятро аз ёд кардааст. Агар ӯ онро надонад ҷойҳои партофта рафтаи саволи 9-ро истифода бурда дар ин дарс онро аз ёд кунед. Дар бораи аҳамияти Аъмол 10:43 барои навиомовардагон сӯҳбат кунед.

Рафти сӯҳбат

Мақсади 1. Ба таълимгиранда фаҳмонед, ки аз сабаби он, ки ӯ фарзанди Худованд аст, ҳамаи гуноҳхояш омурзида шудаанд. Баъд аз тавба дар навиомоноварда ҳисси гунаҳкорию ӯ барои хатогиҳои гузашта то як давраи муайян боқӣ мемонад. Дар қадамҳои минбаъда шумо ба имондор ёрдам мекунед, ки ӯ бузургии омурзиши Худовандро дарк намояд.

1. Ба саволи 16-уми китоб муроҷиат намоед. Се қисматеро, ки дар он ҷо оварда шудааст, истифода баред. Якчанд мисолеро, ки ба ҳар яке аз ин қисматҳо дуруст меояд, аз ҳаёти худ ва ё ҳаёти таълимгиранда гирифта таҳлил кунед. Мубоҳисаро бо чунин саволҳо бояд тамом кард: „Қадоме аз ин гуноҳҳои фарзанди Худованд, ҳангоми тавба омурзида мешавад?
2. Саволи 17-ро хонед. Дар бораи ин савол сӯҳбат карда, аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки намунаи гуноҳхоеро орад, ки онҳо:

- дар чашми одамон ночиз менамоянд,
- ба назарашон гуноҳи азим метобад.

Бо чунин савол ҷамбаст намоед: „Қадоме аз ин гуноҳҳои фарзанди Худованд омурзида мешаванд?“

3. Ба Инҷили Луқо 23:32–43 муроҷиат намоед. Ҳикояти таслиб шудани Масеҳ ва ду роҳзанеро, ки ҳамроҳи ӯ таслиб шуда буданд, хонед. Фаҳмонед, ки ҳардуи ин роҳзан котил буданд. Баъдан саволҳои зеринро диҳед:

- а) Аз кучо маълум аст, ки роҳзани дуюм тавба кард?
(*ӯ иқрор шуд, ки вайро аз рӯи адолат ҳукм карданд — Луқо 23:40*).
 - б) Аз кучо маълум шуд, ки роҳзани дуюм ба Исои Масеҳ имон овард?
(*ӯ аз Исо хоҳиш кард, ки ҳангоми ба Малакути Худ баргаштан, ӯро ба ёд орад Луқо 23:42*).
 - в) Мо аз кучо мефаҳмем, ки гуноҳҳои ӯ омурзида шудаанд?
(*Исо ба вай гуфт, ...ки аз ҳамин рӯз бо ӯ дар биҳишт хоҳад буд*).
4. Аз таълимгиранда пурсед, оё ӯ боварии комил дорад, ки ҳамаи гуноҳхояш омурзида шудаанд?

5. Боварӣ ҳосил кардед, ки таълимгиранда ба саволи чаро Худо гуноҳҳои одамро омуриши мекунад, ҷавоби дуруст дода метавонад?
(*Ҷавобҳои дуруст — дар ҷавоб ба саволҳои № 10*).
- а) Саволҳои навбатиро диҳед: „Кист он ягонае, ки метавонад шуморо начот диҳад? Ў чӣ кор кард, то он ки шуморо омуриши диҳад?“
(Исои масеҳ, Ў дар рӯи салиб ҷон дод).
- б) Дар бораи ҷавобҳои нодуруст пурсед. Бигзор таълимгиранда чанд сабабҳои нодурустро номбар кунад, ки одамон ба онҳо умед баста, фикр мекунанд, ки начот меёбанд.
- в) Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки ба шумо фаҳмонад, чаро ӯ боварии комил дорад, ки Худованд ҳамаи гуноҳхояшро омуридааст?

Шумо ба мақсади гузошта расидед ва таълимгиранда метавонад фаҳмонад, ки барои чӣ гуноҳҳои онҳое, ки ба Исои Масеҳ имон овардаанд, омурида мешаванд... дар ёд дошта бошед, ки шояд боз як бори дигар ба ин савол баргаштани шумо лозим меояд.

Мақсади 2. Фарзанди Худо аз он шодӣ ва оромиш дорад, ки гуноҳхояш омурида шудаанд. Дуои таълимгиранда бояд дар бораи он шаҳодат диҳад, ки оромиш ва шодӣ дили ӯро низ саршор мекунад.

1. Саҳифаи 17-уми китобро кушода оиди аҳамияти расмҳои дар қисми поёни ин саҳифа оварда сӯҳбат кунед (саволи 12). Барои сӯҳбат саволҳои зеринро истифода баред:
- а) Одам то он даме ки ба назди салиб омад, чиро ҳис мекард?
- б) Баъд аз он чиро эҳсос мекунад?
- в) Чаро ҳиссиёти ӯ дигар шудааст?
- г) Аз он даме ки бори гарони гуноҳҳои худро зери пояи салиби Исои Масеҳ гузоштед, шумо чиро ҳис мекунад?
2. Баъд аз сӯҳбат дар бораи амонӣ ва шодмонӣ яқоя бо ҳам дуо кунед. Мақсад аз дуо ин миннатдорӣ баён кардан ба Худост барои амонӣ ва шодмоне, ки одам дар натиҷаи омуриши гуноҳҳо ёфтааст.

Ин воҳӯриро ҷамъбаст намуда, шумо ба мақсад расидед ва ба Исои Масеҳ барои шодмонӣ ва оромиш дар дилҳои шумо миннатдорӣ баён мекунад.

Супориш:

Ба таълимгиранда фаҳмонед, вай бояд ҳеч гоҳ фаромӯш накунад, ки гуноҳхояш омурзида шудаанд ва ӯ барои ин тӯхфаи мӯъҷизаосор бояд ҳама вақт аз Худованд миннатдор бошад. Барои дарси оянда аз ӯ хоҳиш кунед, ки машғулияти 4-ро иҷро кунад. Пешниҳод кунед, ки ӯ якчанд супоришро ёбад, ки Худоро ҳамду сано мегӯанд ва дар калисои шумо ҳангоми ибодат меҳонанд.

Дарси 4: Итоат

Мақсади дарс

Ба таълимгиранда кӯмак расондан зарур аст, ки масеҳиёна ҳаёт ба сар барад ва ба аҳкоми Исои Масеҳ, ки васият намудааст ва дар Инчил навишта шудааст, итоат намояд.

Самтҳои дарс

1. Исои Масеҳ Худо (Ҳоким) аст.
2. Мақсади масеҳӣ — барои Исои Масеҳ зиндагӣ намудан ва ба Ӯ итоат крдан дар суҳан, корҳо ва афкори худ мебошад.

Нақшаи дарс

Дуо

Дарсро аз дуо сар кунед. Дар бораи эҳтиёҷоти шахсии таълимгиранда фаромӯш накунед ва дар бораи онҳо дуо кунед. Дар бораи файзи воҳӯри, қувват гирифтани имон ба Исои Масеҳ ва итоат ба Ӯ дуо кунед.

Шарҳи супориш

А. Шарҳро аз тафтиш намудани супоришҳои додашуда сар намоед, то ки боварӣ ҳосил кунед, ки таълимгиранда ҳамаи саволҳоро дуруст фаҳмидааст. Ҷавобҳои нодурустро ислоҳ кунед ва иҷозат диҳед, ки таълимгиранда дар дафтари худ онҳоро қайд кунад.

Оят барои хотирот: „Зеро Масеҳ барои он мурд ва аз нав зинда шуд, ки ҳам бар мурдагон ва ҳам бар зиндагон Худованд бошад“ (Рӯмиён 14:9).

- Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки Рӯмиён 14:9-ро аз Инчил ёбад. Инро барои он истифода баред, ки таълимгиранда тартиби таълифи китобҳоро хубтар дар хотир нигоҳ дорад.
- Фаҳмед, ки таълимгиранда ояти пешниҳодшударо дуруст ба ёд оварад. Агар ӯ дар тақрораш душворӣ кашад, саволи дахлдорро аз китоб ёбед ва ёрдам кунед, ки оятро аз ёд кунад.

Г. Дар бораи аҳамияти ояти азёдшуда сӯҳбат кунед, ки ғояи асосии он — ин ҳукмфармоии Исои Масеҳ аст.

Рафти сӯҳбат

Мақсад: Таълимгиранда бояд фаҳмад, ки ба Исои Масеҳ дар фикр, суҳан ва дар қор ба Худованд итоат намудан чӣ маъно дорад. Ӯ бояд дар бораи итоат намудан ва итоат накардан мисол оварда тавонад.

А. Бо таълимгиранда дар бораи дигар „Ҳокимоне“, ки дар ҳаёти мо барои гирифтани ҷои Исои Масеҳ муқобил нестанд, сӯҳбат кунед.

1. Дар бораи шайтон ва васвасаҳои ӯ.
2. Дар бораи хоҳишҳои гунаҳкорои табиати инсонӣ.
3. Дар бораи таъсири манфии олам ва ғайра.

Б. Фикрҳо

1. Ба саволҳои № 11 ва 12 нигаред ва дар бораи ибораи дар китоб овардашуда, сӯҳбат кунед.
2. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки мисолҳои дигарро дар бораи итоат қардан ва итоат накардан дар соҳаи афкор биёрад.
3. Пурсед: „Магар ақли пок доштан мумкин аст, дар сурате ки онро бо фикрҳои беҳуда пур мекунем?“

В. Суҳан (Гуфтор)

„Донед, ки агар фикрҳои шумо бад бошанд, онҳо ба суҳанони шумо таъсир мерасонанд.“ Дар бораи расмҳои саволи 19 сӯҳбат кунед.

1. Суҳанони одамоне, ки бо ҳарфҳои „Б“, „В“ ва „Г“ ишора шудаанд, ба шаҳодати масеҳии онҳо чӣ гуна таъсир мерасонанд?
2. Суҳанони одамоне, ки бо ҳарфҳои „А“, „Г“ ва „Д“ ишора шудаанд, ба шаҳодати масеҳии онҳо чӣ гуна таъсир мерасонанд?
3. Хоҳиш кунед, ки таълимгиранда доири итоат қардан ва итоат накардан дар суҳан, дигар мисолҳоро орад.

Г. Қорҳо (Рафтор)

Дар бораи расми саволи № 25 сӯҳбат кунед.

1. Оё ба бевазан ягон мададе мерасад, агар одам фақат бо он чизе, ки дар расмҳои А ва Б акс ёфтааст, қонеъ шавад?

2. Ў чӣ рафтори бад содир мекард, агар аз рӯи расмҳои А ва Б амал мекард?
 3. Хатар дар чист, агар мо дар бораи чизе мегӯем ва ё онро мавъиза мекунем, лек аз рӯи он рафтор намекунем?
 4. Таълимгиранда боз кадом мисолхоро оварда метавонад, то ки фарқи байни гуфтору рафторро тасвир намояд.
 5. Аз Инҷили Матто 23:3 ва Луко 6:46-ро хонед ва ин порчахоро муҳокима намоед.
- Д. Барои чӣ на фақат фикр кардану сухан гуфтан, балки корҳои хубро кардан ҳам муҳим аст?

1. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки дар бораи роҳҳои фикр ва ё суханони хубро ба кирдори нек табдил додан мисол биёрад.
2. Ба саволи № 12 баргардед. Хотиррасон намоед, ки мустақилона дигар кардани фикру рафтор ғайриимкон аст. Фақат Исои Масеҳ инро карда метавонад.

Е. Матто 28:18-ро хонед. Ин оятҳо ба мо чӣ мегӯянд:

- дар бораи Исои Масеҳ ҳамчун Худо?
- дар бораи итоати мо ба Ў?

Ҳамроҳи таълимгиранда дуо хонед. Аз Худованд илтиҷо намоед, ки ба таълимгиранда ёрдам кунад, то ки ӯ дар ҳама ҷабҳаҳои ҳаёт ба худованд итоат карданро ёд гирад.

Супориш

Ба таълимгиранда пешниҳод кунед:

1. Худро ба ихтиёри Худованд супор, то ин ки дар ҳаёти ҳаррӯза Ў тавонад афқору каломатро нав созад (Румиён 12:1–2).
2. То он ки ҳам дар кор, ҳам дар хона ва ҳам дар муносибат бо атрофиён равиши тафаккурат дигаргун шавад.
3. Илтиҷо кунед, ки Худованд аҳкомҳои Худро ба шумо равшан аён кунад ва қуввати ба он итоат карданро диҳад. Аз дуои Забур 140:3 истифода баред.

Дарси 5: Оилаи Худо

Мақсади дарс

Таълимгирандаро ба хулосае овардан лозим аст, ки аз ин рӯз сар карда, Худо Падари мо мебошад ва мо ба оилаи нав тааллуқ дорем ва бояд хоҳарону бародарони нави худро дӯст дорем.

Самтҳои дарс

1. Худо — Падари Осмонии мост.
2. Мо набояд ташвиш кашем, чунки Падари Осмонии мо:
 - ҳамаи эҳтиёҷҳои моро медонад ва омода аст ёрдам кунад,
 - ваъда медиҳад, ки моро ҳеҷ гоҳ танҳо намегузорад.
3. Ҳамаи аъзоёни оилаи Худованд бародару хоҳар мебошанд.
4. Мо бояд якдигарро дӯст дорем ва онро ҳам дар гуфтор ва ҳам дар кирдор нишон диҳем.

Нақшаи дарс

Дуо

Шарҳи супориш

А. Чавоби саволхоро тафтиш кунед.

Б. Оятро аз ёд кунед: Матто 6:31–32

1. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки аз Инҷили Матто 6:31–32-ро ёбад.
2. Тафтиш кунед, ки ӯ ин порчаро аз ёд медонад ё не.
3. Порчаро аз Матто 6:25–34 хонед ва фаҳмонед, ки чаро мо набояд барои эҳтиёҷоти худ ғаму ғусса хӯрем

Рафти сӯҳбат

Мақсади 1: Таълимгиранда бояд сабабҳои сар задани ташвишро гуфта тавонад ва аҳамияти итоат кардани фарзандони Худоро дар бартараф намудани изтироб фаҳмонда тавонад.

А. Ба таълимгиранда пешниҳод кунед, ки ин ибораҳоро хонад:

- Худо наметавонад моро бо ҳама чизи зарурӣ таъмин намояд.
- Худо меҳаҳад, ки мо азоб кашем.
- Худо ба мо тавачҷуҳ надорад.
- Худо ҳамаро бар манфиати мо мекунад. Ҳарчанд, ки барои мо душвор аст, лек Ў медонад, ки — ин ҳам ба фоидаи мост.

Пурсед:

1. Кадоме аз онҳо нисбати изтироб ақидаи нодуруст мебошад?
 2. Кадоме аз ибораҳои дар боло номбаршуда шуморо бештар бекарор мекунад?
 3. Барои чӣ ин шуморо ба ташвиш меоварад?
 4. Кадоме аз ибораҳои дар боло номбаршуда ягона ақидаи дуруст мебошад?
 5. Барои чӣ ин фикр ташвишро рад мекунад?
- Б. Аз таълимгиранда пурсед, ки шахсан ўро чӣ маҷбур мекунад, ки ҳавотир шавад? Фикр кунед, шояд шумо ва ё дигар масеҳиён метавонед ба ў дар рафъи ташвишаш кӯмак расонед.

Мақсади 2. Ба таълимгиранда фаҳмонед, ки дар оилаи нав кӣ, бародар ва хоҳари ў шуда метавонад ва чӣ хел ў метавонад муҳаббати худро ба онҳо нишон диҳад.

А. Аъмол 11:29-ро хонед. Фаҳмонед, ки дар ин порча суҳан дар бораи он маравад, ки чӣ гуна имондорони Сурия хостанд ба имондорони Ерусалим ёрдам кунанд. Аз таълимгиранда пурсед, ки чаро диндорони Суриягӣ имондорони Ерусалимро бародар меҳонданд, ҳарчанд ки онҳо ба калисоҳои гуногун тааллуқ доштанд ва дар мамлакатҳои гуногун мезишанд ва шояд якдигарро ҳам ҳеҷ гоҳ надида бошанд? Дар чунин вазъият имондорон чӣ гуна нисбати якдигар муҳаббати худро нишон медиҳанд?

Б. Дар бораи саволи 25-и дарси панҷум сӯҳбат намоед. Ба таълимгиранда кӯмак кунед, то ў фаҳмад, ки ҳамаи имондорони ҷамоати ў бародарон ва хоҳаронаш мебошанд. Аз ў хоҳиш намоед, ки онҳоро мисли Исои

Масех дӯст дорад. Бигзор то ҳафтаи оянда ӯ фикр кунад, ки ин корро амалан чӣ тавр иҷро карда метавонад.

В. Якҷоя дуо кунед.

1. Худованд, Падари Осмонии моро барои ғамхории доимиаш ҳамду сано хонед.
2. Аз Худо илтиҷо кунед, ки ба ҳар яки шумо муҳаббати Исои Масехро нисбати бародарон ва хоҳарони шумо ато кунад.

Супориши амалӣ

Ба таълимгиранда фаҳмонед, ки дар ин ҳафта ҳар гоҳе ба душворие дучор ояд, дар ёд дошта бошад, ки Падари Осмонӣ аз ҳамаи онҳо огоҳ аст. Аз ӯ хоҳиш кунед, ки ӯ хангоми ибодат ба Худо мурочиат кунад ва донад, ки Ӯ тайёр аст дар ҳама гуна вазъият ба мо кӯмак кунад. Фаҳмонед, ӯ чӣ гуна дар амал метавонад муҳаббати Масехро нисбати бародарон ва хоҳарони нав — ба мӯътақидони Исои Масех зоҳир кунад.

Дарси 6: Мукаммалии Рӯҳулқудс

Мақсади дарс

Ба имондор мазмуни таълимоти масеҳиро дар бораи аз таровати Рӯҳулқудс пур будани ҳаёти ӯ фаҳмонед.

Самтҳои дарс

1. Ҳар як имондор дар ботини худ Рӯҳулқудси зиндaro дорад.
2. Рӯҳулқудс бо имондор то абад ҳаст.
3. Рӯҳулқудс дар қалби имондор зиндагӣ мекунад.
4. Фармони Худованд дар он аст, ки имондорон аз таровати Рӯҳулқудс пур гардонда шаванд.
5. Бо Рӯҳулқудс будан, ба имондор барои хизмати хуб қардан ва ҳаёти поксирештона бурдан, қувват мебахшад.
6. Далели пур аз Рӯҳулқудс будан, ин зуҳури баракати (ҳосили) Рӯҳ дар ҳаёти ҳаррӯзаи имондор аст.
7. Пайваст будан бо Рӯҳулқудс боиси он мешавад, ки атрофиён ҳам дигар мегарданд.
8. Имондор дар сурате бо Рӯҳулқудс пур мегардад, агар ӯ тавба қарда, аз Худо онро талаб қунаду ҳаёти худро ба Худо биспорад ва ба Ӯ итоат қунад.

Нақшаи дарс

Дуо

Дарсро аз дуо сар қунед. Аз Худо хоҳиш қунед, то ба шумо барои дарки пур шудан бо Рӯҳулқудс ва зохирии он дар ҳаёти шумо, кӯмак қунад.

Шарҳи супориш

- А. Аввал саволҳои дарси 6-ро тафтиш қунед. Агар ҳатоҳо бошанд, онҳоро ислоҳ қунед.
- Б. Оятро аз ёд хонед: (Эфсӯсиён 5:18).

Диққат диҳед: Ҳарчанд ки ин оят хело оддист, вале баъзан имондорон онро бо мушкилӣ аз ёд мекунанд. Тафтиш кунед, ки таълимгиранда онро аниқ аз ёд кардааст?

Рафти сӯҳбат

Мақсади 1: Таълимгиранда бояд дар амал мисолҳои аз Рӯҳулқудс пур шуданро, ки дар Инчил навишта шудаанд, бинад ва ба натиҷаи он баҳо диҳад.

- А. Саҳифаи 45 китобро кушода, дар бораи расме, ки дар саволи 19 нишон дода шудааст, сӯҳбат кунед. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки чӣ гуна ин расм ғояҳои бо Рӯҳулқудс пур шуданро инъикос мекунад. *(Дар ёд доред, ки зарфи пуришуда, дигаронро ҳам пур мекунад)*
- Б. Ҳар як ояти навбатиро хонед. Дар як вақт таълимгиранда метавонад ёфтани ояти заруриро аз рӯй ҳаволаи додашуда машқ кунад. Хоҳиш кунед, ки ӯ барои ҳар як оят ба саволҳои зерин ҷавоб диҳад:
 1. Дар кадоми аз ин оятҳо дар бораи аз Рӯҳулқудс пур шудани имондорон гуфта шудааст?
 2. Номҳои одамонро, ки аз Рӯҳулқудс баҳраманд шудаанд, номбар кунед.
 3. Натиҷаи баҳраманд шудани онҳо чӣ гуна буд? Он ба атрофиён чӣ тавр таъсир расонд?

Ҷойҳои зеринро аз назар гузаронед:

Аъмол 2:3–4 (имондорон дар иди рӯзи Панҷохум)

4:8–12 (Петрус)

4:31 (имондорон)

7:55–60 (Истефанус)

11:24 (Барнаббо)

13:52 (имондорон)

Эфсӯсиён 5:18–21 (эфсӯсиён)

- В. Саволҳои 15 ва 16 Дарси 6-ро дида бароед. Дар бораи он тағйиротҳое, ки Рӯҳулқудс дар ҳаёти одамон ба вучуд меорад, сӯҳбат кунед. Онҳоро бо мисолҳое, ки дар Инчил оварда шудаанд, муқоиса кунед. Оё мо метавонем ба он чизи дигаре илова кунем.

Мақсади 2: Таълимгиранда бояд он панҷ қадамеро, ки барои аз Рӯҳулқудс пур шудан зарур аст, тасаввур карда тавонад. Шумо бояд ўро хидоят кунед, то ки ӯ дар ҳаёташ ин қадамҳоро гузорад.

1. Фаҳмед, ки таълимгиранда дилпур аст, ки ба ӯ ҳамчун фарзанди Худованд Рӯҳулқудс ато шудааст (Юҳанно 3:6-ро аз назар гузаронед)?
2. Сӯҳбатро давом дода фаҳмонед, ки Рӯҳулқудс доштан ин маънои пур будан аз Рӯҳулқудсро надорад. Агар мо — фарзанди Худованд бошем, он гоҳ Рӯҳулқудс бе шакл дар мост, аммо мо ҳоло наметавонем, ки Худованд барои мо чизе аз ин бештареро пешбинӣ кардааст. Мо метавонем ба пур шавӣ аз Рӯҳулқудс ноил нашавем ва барои ин мақсад кӯшиш ҳам накунем. Чор сабабе ҳаст, ки боиси рӯй додани ин мешавад:
 - а) Мо онро талаб намекунем (Луқа 11:13).
 - б) Мо ҳаёти худро ба Ӯ пурра намебахшем, ва ҳуқуқи идора намудани баъзе ҷабҳаҳои онро ба худ мегирем. (Румиён 12:1–2)
 - в) Мо ба ваъдаҳои Ӯ боварӣ надорем. (Ғалотиён 3:2)
 - г) Мо ба каломи Ӯ итоат намекунем. (Аъмол 5:32)
3. Баъд аз он ки дар ин бора сӯҳбат кардед, фаҳмед, ки мушкилоти пур шавӣ аз Рӯҳулқудс дар ҳар яке аз лаҳзаҳои зер дар чист?
 - а) „Ман Худовандро дӯст медорам. Аммо ман одами хеле бад ҳастам ва медонам, ки бо Рӯҳулқудс пур шуда наметавонам. Аз Ӯ фақат одамони хуб пур хоҳанд шуд“. (*Имон нест*)
 - б) „Исо дар рӯи салиб барои гуноҳҳои ман ҷонашро фидо кард. Ва агар ман баъзе чизҳоро аз корхона гирифта барам, ин аҳамият надорад“. (*Итоат нест*)
 - в) „Албатта ман барои ҳамаи гуноҳҳои азими худ, ки дар тӯли ҳаётам содир кардаам, аз даргоҳи Худованд омурзиш пурсидам. Он гуноҳҳои хурде, ки ман мекунам, аҳамият надоранд“. (*Ҳаёт пурра ба Худованд бахшида нашудааст*)
 - г) „Ман аз Худованд метарсам талаби пур шудан аз Рӯҳулқудс кунам, чунки бисёр мисолҳои манфиеро медонам, ки одамон аз ҳад зиёд саргарми он гардидаанд.“ (*Ҷавоб нест*)
 - д) „Ман имон дорам ва меҳостам, ки аз Рӯҳулқудс пур бошам. Аммо ман намефаҳмам, ки барои чӣ ман бояд ин корро кунам.“ (*Фаҳмиш ва итоат ба калом нест*)
4. Дар бораи он қадамҳое сӯҳбат кунед, ки барои ноил шудан ба саршорӣ аз Рӯҳулқудс заруранд.

5. Пеш аз он, ки дарсро тамои кунед, фаҳмед, ки оё таълимгиранда медонад, ки дар сурати гуноҳ кардан ва аз нишоти ҳузур доштани Рӯҳулқудс дар ҳаёташ маҳрум гаштан, ӯ чӣ кор мекунад?

Мақсади 3. Таълимгиранда бояд шаҳодати аз Рӯҳулқудс пур буданро муайян карда тавонад ва ду натиҷаеро, ки дар ҳаёти имондори аз Рӯҳулқудс пур буда ҳаст, донад.

- А. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки ду воқеаеро, ки дар ҳаёти имондори пур аз Рӯҳулқудс рӯй додааст, номбар кунад. Дар бораи қудрати Рӯҳулқудс, ки барои хизмати бомуваффақият зарур аст, сӯҳбат кунед.

Аъмол 1:8-ро ҳамчун замонии сӯҳбат истифода баред.

- Б. Баъдан хоҳиш кунед, ки ӯ натиҷаи дигари камолоти рӯҳиро муайян кунад. Тасвири ин натиҷаро дар Ғалотиён 5: 22–23 дарёфт карда метавонед. Барои сӯҳбат кардан дар мавзӯи шаҳодатҳо дар бораи камолот аз Рӯҳулқудс ин оятҳо истифода баред.

1. Фаҳмед, ки таълимгиранда маънои калимаи „шаҳодат“-ро мефаҳмад ё не?
2. Барои сӯҳбат кардан доир ба меваҳои Рӯҳ, саволҳои зеринро диҳед:
 - Аз дарахти себ кадом меvaro мечинанд? (*Себ*)
 - Чаро аз ин дарахт мо ҳосили олуболу ва ё марминҷон намегирем? (*Чунки он дарахти себ аст*)
 - Оё мо метавонем бо ҳамин тариқ дар бораи он шаҳодат гирем, ки дар назди мо дарахти себ аст? (*Оре*)
 - Чӣ гуна? (*Аз Рӯи Меваҳо*)

Бо Рӯҳулқудс ҳам кор чунин аст. Яке аз роҳҳои, ки мо метавонем муайян кунем, ки одам аз Рӯҳулқудс Пур аст ё не ин мавҷуд будани меваҳои Рӯҳулқудс дар ҳаёти ӯ мебошад.

3. Боз як бори дигар Ғалотиён 5:22–23-ро хонед. Дар бораи сифати меваҳои Рӯҳулқудс гуфтугӯ кунед. Хатман он нуктаро бояд таъкид кард, ки мавҷудияти меваҳои Рӯҳулқудс тавассути таъсири қуввае, ки Рӯҳулқудс ба мо мебахшад, имконпазир аст. Вай қувваро барои он медиҳад, ки мо ҳаёти поксирештона ва порсӯёна ба сар барем.

Шумо ба мақсадҳои дарс муваффақ мешавед вақте, ки таълимгиранда ба пуррагии ҳузури Рӯҳулқудс дар ҳаёташ эҳтиёҷ пайдо кунад. Воҳӯриро бо дуо анҷом диҳед. Қарори имондорро дар бораи ҷустуҷӯи пуррагии Рӯҳ дар ҳаёташ ва кӯшиши эҳсос намудани меваҳои Рӯҳро ҳамчун шаҳодати пуррагии он тарафдорӣ намоед.

Супориш: То дарси оянда таълимгиранда бояд дарси 7-ро иҷро кунад. Таъкид кунед, ки то воҳӯрии оянда супоришро оиди тайёр намудани хатҷӯбмонак иҷро накунад. Мухтасаран дар бораи аҳамияти омӯзиши Инҷил гап занед.

Дарси 7: Инҷилро чӣ тавр бояд хонд

Мақсади дарс

Дар муқддати ин дарс таълимгиранда бояд малакаи мустақилона омӯхтани Инҷилро пайдо кунад. Ӯ бояд баъзе қоидаҳои омӯхтани Инҷилро омӯзад ва ба зарурати мунтазам хондани он боварӣ ҳосил кунад.

Самтҳои дарс

1. Инҷил — ин Каломи Худост. Он ғизои маънавии мо буда, мо ҳар рӯз ба он мӯҳтоҷ мебошем.
2. Инҷилро ҳар рӯз бояд хонд.
3. Барои хондан ва дарк намудани Каломи Худованд мо ба дастгирии Рӯҳулқудс эҳтиёҷманд мебошем.
4. Дар матни хондашуда махсусан ба суҳаноне, ки дили моро ба даст меоранд, диққати ҷиддӣ додан зарур аст.

Диққат кунед: Аз ин лаҳза ва то охири таълим, шумо мунтазам ба омӯзанда нишон диҳед, ки чӣ гуна бо Инҷил кор бояд кард. Дарси 7-ум роҳи осони онро нишон медиҳад. Шумо бояд онро барои нишон додани аҳамияти омӯзиши мунтазам истифода баред. Ин барои он зарур аст, ки таълимгиранда омӯзишро аз рӯи дигар китобҳо давом дода тавонад.

Пеш аз он ки бо таълимгиранда вохӯред, аниқ кунед:

1. Шумо мазмуни дарси 7 ва роҳҳои шарҳу эзоҳи маводеро, ки дар ин дастур оварда шудааст, хуб медонед.
2. Таълимгиранда Инҷил ва ё Аҳди Ҷадиди шахсии худро дорад.
3. Шумо маводеро, ки дар мавридҳои аввал ба таълимгиранда барои хондан пешниҳод шудааст, интихоб кардед.

Ин мавод метавонад:

- Инҷили Марқус ва ё Юханно бошад.

- Аъмоли Ҳаввориён бошад.
- Номаи якум ба Таслӯникиён.
- Номаи якуми ҳаввори Юҳанно.

Нақшаи дарс

Дуо

Чун ҳарвақта, воҳӯриро аз дуо сар кунед.

Шарҳи супориш

Чавоби саволҳо ва ҷи гуна таълимгиранда ояти аз Инчил пешниҳодшударо аз ёд медонад, тафтиш кунед.

Рафти сӯҳбат

Мақсади 1: Таълимгиранда бояд Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадидро ёфта тавонад ва инчунин ба таври умумӣ мазмуни онро донад.

- Ба таълимгиранда Инчилро нишон диҳед ва моҳияти ба ду қисм Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид тақсим шудани онро фаҳмонда диҳед.
- Фаҳмонед, ки Аҳди Қадим дар бораи офариниши ҷаҳон ва ҳаёти одамон то мавлуди Исои Масеҳ нақл мекунад. Дар Аҳди Ҷадид бошад маводро дар бораи ҳаёти Исои Масеҳ ва он ҳодисаҳое, ки баъд аз ба осмон рафтани Ё рӯй додаанд, дар бар мегирад.
- Фаҳмонед, ки тарҷумаҳои дигари Инчил вучуд дорад. Дар дарсҳои мо тарҷумаи ҳозиразамони Инчил истифода мешавад.
- Аз Инчили Матто ҷойҳои 1:18; 2:1-ро нишон диҳед, ки аз тасвири таърихи таваллуди Исои Масеҳ сар мешавад.

Ба мақсад он гоҳ мерасед, ки таълимгиранда мустақилона тақсим шудани Инчилро ва мазмуни мухтасари ҳар ду қисми онро фаҳмонда тавонад.

Мақсади 2: Таълимгиранда бояд ҳар рӯз аз Инчил ғизои рӯҳӣ пайдо карда тавонад. Ё бояд фаҳмонда тавонад, ки чаро ҷойҳои алоҳидаи Инчил ба дил фараҳи ҳосаи махсус мебахшад.

- Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки боби аввали Аҳди Ҷадидро, ки шумо онро якҷоя барои хондан интихоб мекунад, кушояд.

Б. Ба мазмун ва мавзӯи китоб назар андозед. Дар аввали боб сарлавҳа буданаш мумкин. Фаҳмонед, ки ҳамаи оятҳои зерин ин сарлавҳа ба як порча мансубанд.

Масалан: Сарлавҳаи якуми Инчили Юҳанно „Калом — шакли моддӣ пайдо кард“.

Диққат кунед: На ҳамаи Инчилҳо сарлавҳа доранд. Агар Инчиле, ки шумо аз рӯи он дарс мегузаред сарлавҳа надошта бошад, шумо метавонед ба таълимгиранда пешниҳод кунед, ки онро аз рӯи бобҳо хонад ва ё дар лаҳзаҳои аввал ба тақсими намудани мавзӯҳо ба ӯ ёрдам кунед.

Яъне, оятҳои минбаъда ба ин мавзӯ оиданд ва дар бораи маънои „Калом — шакли моддӣ пайдо кард“ нақл мекунад.

В. Вакте, ки шумо порчаро муайян кардед, дуо хонед, то ки Худо ба шумо барои омӯхтани ин порча қувват диҳад. Шумо метавонед тахминан чунин дуо хонед:

„Падари Осмони мо, барои мо роҳнамоии Рӯҳулқудсро фиристон, то ки фаҳмем, ки ба воситаи ӯ Ту ба мо чӣ гуфтан меҳохӣ. Мо меҳоҳем, ки ин Калом ғизои рӯҳии мо бошад. Мо онро бо номи Исои Масеҳ хоҳиш мекунем. Омин.“

Г. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки порчаи интихобшударо хонад.

Д. Саволҳои дар китоб бударо истифода бурда, ба таълимгиранда иҷозат диҳед, ки аз Навиштаҷот он суҳанонро, ки дар ҳамин лаҳза дахл доранд, ёбад. Маҷбур накунад, ки ин корро вай яку якбора иҷро намояд. Пурсабр ва ҳалим бошад. Дар ёд дошта бошад, ки оғози **омӯзиши** Инчил аҳамияти калон дошта, натиҷаҳои он ба ҷараёни тамоми умр таъсир мерасонад. Пешниҳод кунед, ки таълимгиранда ба зерин он ҷойҳое, ки бештар ба ӯ дахл доранд, хат кашад.

Е. Ба имондор ёд диҳед, ки ҳангоми омӯхтани китоб чӣ гуна аз хатҷӯби тайёркарда истифода барад ва ҳангоми дуохонӣ ба Худо чӣ гуна миннатдорӣ баён кунад, дар бораи он ки ин дафъа Ӯ ба вай чиро аён кард.

Мақсади 2. Шумо ба мақсад он гоҳ мерасед, ки агар таълимгиранда омӯзиши мунтазами Инчилро аз худ намояд. Он ҷойхоеро, ки Худованд ба ӯ аён мекунад, хат кашед. Ӯ онҳоро дар ҳаёташ истифода барад ва аз Худованд барои кашфиёти ба дастмада миннатдорӣ намояд. Албатта дар

тӯли як воҳӯрӣ ба мақсад расидан амри маҳол аст. Вале шумо метавонед онро мақсади охиринаи дарсҳои худ интиҳоб кунед, дар муддати омӯзиши барои ноил шудан ба он кӯшиш намоед.

Мақсади 3. Таълимгиранда бояд барои омӯзиши ҳаррӯзаи Инчил истифода бурдани хатчӯбро ёд гирад.

А. Ба Инчили Матто 4:4 нигаред. Фаҳмед, ки таълимгиранда ин оятро хуб аз ёд кардааст. Дар бораи маънои суханони Исо — одамони рӯҳан гадо, одамоне, ки мӯҳтоҷи дастгирии рӯҳӣ мебошанд, сӯҳбат намоед. Дар бораи зарурати ҳар рӯз хондани Инчил гуфтугӯ кунед. Ба суханоне, ки дар бораи дил мебошанд, диққат кунед ва зери онҳо хат кашед. Хоҳиш кунед, ки ин оятҳоро ҳамчун мавзӯи истифода бурда, дуо хонанд. Танҳо дар натиҷаи гирифтани ғизои рӯҳӣ, имондор метавонад бар муқобили васвасаи шайтон истодагарӣ кунад.

Б. Ба имондор фаҳмонед, ки бояд ҳарчи хубтар Каломро донанд. Мо наметавонем барои як ҳафта якбора ҳӯрок ҳӯрем, чуноне, ки мо барои оянда Инчилро якбора хонда наметавонем.

В. Аз хатчӯб ва саволҳои, ки дар он ҳаст, чӣ гуна истифода бурданро ёд диҳед.

Шумо он гоҳ ба мақсади 3 мерасед, ки агар таълимгиранда тавонад хатчӯбро дуруст истифода барад ва дар дарси оянда нишон дода тавонад, ки дар муддати ин ҳафта Худованд ба Ӯ чиро аён кард. Дар ёд дошта бошед, ки ӯ бояд аз Инчил он ҷойҳоро, ки дар дарс наомӯхтаед, хонад.

Дарси 8: Чӣ тавр бояд дуо хонд

Мақсади дарс

Дар дарси 8 таълимгиранда бояд бо мафҳумҳои асосие, ки ба дуо вобаста аст, шинос шавад.

Самтҳои дарс

1. Дуо — ин гуфтугӯӣ бо Худо аст. Ҳангоми дуо мо бо Ё гуфтугӯ мекунем ва ба Ё имконият медиҳем, ки бо мо тавассути Инчил гуфтугӯ кунад.
2. Мо ҳар вақте хоҳем дуо мехонем.
3. Ҳар як имондор бояд барои дуои шахсӣ як вақти муяйянро ҷудо кунад.
4. Камаш, се намуди дуо вучуд дорад. Ин — дуои талаб, миннатдорӣ ва дуои омуриш.
5. Дуои шафоатдиҳанда, ин дуои махсус аст, ки мо барои шахси дигар талаб мекунем.

Нақшаи дарс

Дуо

Дарсро бо дуо сар кунед. Аҳамият диҳед, он дуо, ки шумо пеш аз саршавии дарс мехонед, дуои талаб аст.

Шарҳи супориш

- А. Ҷавоби саволҳои дарси 8-ро санҷед.
- Б. Пеш аз он ки сӯҳбатро доир ба дуо давом диҳед, аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки ӯ дар бораи аз ҷӯбхати тайёркарда барои омӯхтани Инчил чӣ гуна истифода бурдан ва чӣ гуна натиҷаҳо ба даст оварданиш, гуфта диҳад. Пурсед, ки ӯ аз чӣ душворӣ мекашад. Тафтиш кунед, ки вай дар Инчил қайдҳои гузошта метавонад ё не. Ва агар ӯ бо ягон сабабе ин корро иҷро накунад, сабаби онро фаҳмед ва ба ӯ ёри расонед.
- В. Тафтиш намоед, ки ӯ ояти 1. Таслуникиён 5:17 дар ёд дорад ё не.

Г. Дар бораи аҳамияти ояти азёдшуда сӯхбат кунед ва фаҳмонед, ки дуо-ин як қисми гуфтугӯ бо Худо аст ва шарт нест, ки он калимаҳои баландпарвоз ва махсусан интиҳобшударо дошта бошад.

Равиши сӯхбат

Мақсад: Имондор вобаста ба шароит бояд хондани дуои тавба, миннатдорӣ, талаб, шафоат ва шукронаро ёд гирад. Барои онҳое, ки дар оилаҳои масеҳӣ тарбия меёбанд, дуохонӣ осонтар аст. Лекин ёд додани истифодабарии ҳамаи намудҳои дуохонӣ ҳангоми гуфтугӯ бо Худо, зарур аст.

А. Омурзиш

1. Инчили Матто 26:69–75-ро хонед. Ин порча гуноҳҳои Петрусро дар бар мегирад.
2. Дар бораи он сӯхбат кунед, ки агар таълимгиранда ба чунин ҳолат меафтид, кадом дуоро хонданааш лозим меомад.
3. Дар бораи гуноҳҳои дигаре, ки содир шуданашон мумкин аст, сӯхбат кунед.
4. 1 Юханно 1:9-ро хонед. Дар бораи он сӯхбат намоед, ки барои чӣ мо ҳангоми гуноҳ кардан, бояд дар назди Худо гуноҳхоямонро иқрор намоем.

Б. Талаб

1. Дуои зебои Павлусро аз Эфсӯсиён 3:16–21 хонед.
2. Павлус дар бораи чӣ дуо мехонад, рӯйхати онро тартиб диҳед.
3. Павлус барои кӣ аз даргоҳи Худо ҳамаи инро талаб намуд?
4. Аз Павлус ибрат гирифта, рӯйхати он чизҳоеро созед, ки ба назари шумо, Худо бояд ба фарзандони Худаш диҳад.
5. Мухтасар барои ин дуо хонед.

В. Ситоиш

1. Эфсӯсиён 1:3–7-ро хонед.
2. Рӯйхати онро тартиб диҳед, ки Павлус дар бораи чӣ дуо мехонад ва баҳри чӣ аз Худо миннатдор буд.

3. Ба таълимгиранда китоби Забурро нишон диҳед. (Масалан Таронаи 146–150). Пурсед, ки барои чӣ онҳо таронаҳои ситоиш ҳисобида мешаванд?
 4. Нишон диҳед, ки дар Забур чӣ гуна барои наҷот ба Худо миннатдорӣ баён меkunанд ва Ёро ситоиш меkunанд.
 5. Рӯйхати онро созед, ки барои чӣ шумо метавонед аз Худо миннатдор бошед.
- Г. Якҷоя бо ҳам дуо хонед. Ин на супориш, аниқтараш имконият аст барои ситоиш, талаб ва омурзиш.

Супориш

1. Ба таълимгиранда боз як бори дигар фаҳмонед, ки дуо ин вақтест барои робита намудан бо Худо ва барои дуо вақт бояд чудо кард, ҳарчанде, ки шумо беҳад банд ҳастед. Ба ӯ маслиҳат диҳед, ки дар ҳар як маврид аз Худованд маслиҳат пурсад.
2. Вақт ва ҷои вохӯрии ояндаро таъин намоед.

Дарси 9: Зафар бар иблис

Мақсади дарс

Ёрдам додан ба таълимгиранда дар кори аз худ кардани таълим дар бораи Иблис, ки дар Инчил оварда шудааст. Ба он муваффақ шудан даркор аст, ки истифодаи рухҳои дар ин таълимот баён шударо дар ҳаёташ ёд гирад ва фаҳмад, ки чӣ гуна муносибатҳои вайроншударо бо Худо барқарор мекунад.

Самтҳои дарс

1. Иблис қотил аст, чунки ӯ пайваста барои вайрон кардани ҳаёти маънавии мо бо Худо мекушад.
2. Иблис дурӯғгӯ аст ва орзуи ӯ фиреб додани имондор мебошад.
3. Вақте ки имондор гуноҳ мекунад, муносибати ӯ бо Худо қатъ меёбад. Агар мо дар назди Худо тавба кунем, он муносибатро қувват бахшида метавонем.
4. Имондор бояд ба иблис муқобилият кунад ва танҳо он вақт иблис аз ӯ мегурезад.
5. Пеш аз ҳама имондор бояд дар назди Худо фурутан бошад ва барои итоат кардан ба фармонҳои Ӯ тайёр бошад.
6. Иблис албатта аз назди имондоре, ки ба ӯ муқобилият нишон медиҳад, мегурезад, чунки Исои Масеҳ бар иблис ғолиб омад.
7. Оне, ки дар қалби имондор зиндагӣ мекунад (Исои Масеҳ) аз иблис пурзӯртар аст. Худованд зафари имондоронро бар иблис ба туфайли Исои Масеҳ медиҳад.

Нақшаи дарс

Дуо

Хар як имондор бояд донанд, ки чӣ гуна дар мубориза бар зидди иблис зафар ёбад ва чӣ гуна васвасҳои ӯро бартараф намояд. Воҳӯриятонро бо дуо сар кунед ва аз Худо талаб кунед, ки ба шумо донишҳои заруриро диҳад. Махсусан барои он дуо кунед, ки таълимгиранда ҳар рӯз дар ҳаёташ бар иблис ғолиб барояд.

Шарҳи супориш

А. Чавоби саволҳоро тафтиш кунед.

Б. Пеш аз он ки дарсро давом диҳед, муваффақиятҳои таълимгирандаро дар хондани Инчил тафтиш кунед. Дар бораи дуохонии ӯ сӯҳбат кунед. Ба саволҳояш ҷавоб гардонед ва агар лозим шавад ба ӯ ёрдам кунед.

В. Оятро аз ёд кунед.

„Пас ба Худо итоат намоед, ба иблис муқобилият кунед ва ӯ аз шумо хоҳад гурехт... (Яъқуб 4:7).“

1. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки аз Инчил Яъқуб 4:7-ро ёбад. Ин барои фаҳмондани он, ки Инчил баробари номаҳои Павлус боз номаҳои дигар ҳаввориёноро ҳам дар бар мегирад, фурсати хело мувофиқ аст.

2. Ба ӯ дар бораи китобҳои дар Аҳди Ҷадид буда ҳикоя кунед.

3. Яъқуб 4:7-ро кушоед ва дар бораи аҳамияти ин оят сӯҳбат кунед. Пурсед, ки маънои „итоат ба Худо“ ва „Чӣ гуна ба иблис муқобилият кард“ чист?

Равиши сӯҳбат

Мақсад: Тафтиш кунед, ки оё имондор медонад, ки хангоми содир кардани гуноҳ чӣ кор карданаш лозим аст. Онро ба воситаи саволу ҷавоб фаҳмонед.

А. Вакте, ки навимоноварда гуноҳ содир мекунад, ин кор вайро ноумед мекунад ва ӯ ба ёрӣ мӯҳтоҷ аст. Барои ҳамин ҳам хуб мешуд агар саволҳои № 7, 8, 9, ва 10 дарси 9-ро аз нав такрор мекард.

Б. Аз ӯ пурсед: „Тасаввур намо, ки дар яке аз рӯзҳои хело душвор, ту бетоқат шуда, бисёр сухнони бад гуфти, ки онҳо ба фарзанди Худованд лоиқ нестанд. Ту медонӣ, ки бо ин рафторат Худовандро дар ҳолати ногувор гузошти? Пас чӣ бояд кард?“ (*Ба ӯ гуфта диҳед ҳамаи он чизеро, ки рӯй додааст, аз ӯ бахшиш талабеду муносибатро бо ҳамаи онҳое, ки ранҷондед хуб кунед*).

В. Ба таълимгиранда фаҳмонед, ки мо бояд бештар дар бораи қудрати Исои Масеҳ ва камтар дар бораи қуввати иблис фикр намоем. Дар ин бора аз Иброниён 12:2-ро қироат кунед.

Г. Эфсӯсиён 6:10–18-ро хонед.

Пурсед: „Худованд ба мо истифода бурдани чиро пешниҳод мекунад, то ки дар мубориза бар иблис ғолиб бароем?“ (*Силоҳ*)

Д. „Мувофики ин оят, имондор дар мубориза бар зидди иблис бояд аз кадом силоҳ истифода барад? Онҳоро номбар кунед.“

1. Камарбанд ояти 14 (*ҳақиқат*)
2. Ҷавшан ояти 14 (*порсой*)
3. Пойафзол ояти 15 (*тайёр будан ба мавғиза*)
4. Сипар ояти 16 (*имон*)
5. Тоскулоҳ ояти 17 (*наҷот*)
6. Шамшер ояти 17 (*Каломи Худованд*)

Е. Фаҳмонед, ки ояти 18 ба дуо чӣ робита дорад.

Ж. Фикр кунед, ки дар ҳар яки аз ин лаҳзаҳое, ки дар миён оварда мешаванд, кадом силоҳро истифода бурдан, беҳтар аст.

1. Дар лаҳзае, ки кӯдакро касе нигоҳ намекард, вай ба полези ҳамсоя даромада ба кандани сабзавот сар кард. Иблис падару модари кӯдакро ба васваса андохт ва онҳо чунон вонамуд карданд, ки гӯё чизе рӯй надодааст. Дар чунин шароит чӣ гуна метавон бар иблис ғолиб омад? (*Камарбанди порсоиро истифода бурдан*)
(*Ба ҳамаи ҳодиса иқрор шудан, узр хоستان ва музди зарарро додан*)
2. Яке аз имондорон аз шумо хоҳиш мекунад, ки ҳамроҳи ӯ ба назди хешовандони беимонаш рафта, дар бораи Худованд шаҳодат диҳед. Иблис шуморо ба васваса андохта, таклиф мекунад, ки дар хона монед. Дар ин маврид чӣ гуна бояд ғолиб омад?
(*Пойафзолро барои башорат додани ҷаҳон пӯшидан*)
(*Тавассути хондани калому дуо, аз Худованд талаб намудани хирад, худро барои шаҳодат омода кардан. Ҳамроҳи дӯсти имондор дуо хонед, то ки Худованд мададгориш бошад*).
3. Дӯсти шумо бекор монд. Иблис ӯро васваса мекунад, то ки дар бораи ғамхор будани Худованд шубҳа кунад. Ӯ мепурсад: „Ин чӣ гуна рӯй дод, дар сурате, ки Худо маро дӯст медорад?“ Бар иблис чӣ тавр бояд ғолиб омад?
(*Тоскулоҳи имонро истифода бурдан*)

(Аҳди Худовандро, ки дар Матто навишта шудааст, дар ёд дошта, ба Худо умед баста, эҳтиёҷи худро дар дуо оварда, бовар кунед, ки Худо аҳди Худо ро иҷро мекунад)

4. Бародарат гуноҳ кард. Вай тавба кард ва аз Худованд бахшиш пурсид, аммо иблис талқин мекунад, ки Худо ӯро набахшидааст. Дар ин сурат чӣ гуна ба бародар ёрӣ додан мумкин аст, то ки бар иблис ғолиб барояд?

(Тоскулоҳи наҷотро истифода бурдан)

(Ба аҳди омуриши бовар кардан. Масалан: Аъмол 10:43. Ба бародар фаҳмондани аҳамияти марғи Масеҳ ва он нуқтаҳо, ки ба туфайли ин ҳамаи гуноҳҳо омурида мешаванд)

5. Масеҳи он рафиқашро, ки ба дурӯғи иблис дар бораи он, ки ҳеҷ гоҳ фарзанди Худованд шуда наметавонад, бовар кардааст, хабар мегирад. Бар иблис чӣ гуна бояд ғолиб омад?

(Бо шамшери Қаломи Худованд)

(Он ҳақиқатеро, ки шумо дар дарси 1 омӯхта будед, ба он одам фаҳмондан зарур аст).

6. Ба таълимгиранда нишон диҳед, ки таълимот дар бораи муборизаи маънавӣ бар зидди иблис дар ҳаёти ӯ чӣ гуна аҳамият дорад. Агар вақт имкон диҳад, шумо метавонед мисолҳои дигари истифода бурдани аслиҳаи маънавиро гуфта диҳед.

Дуо

Дуо хонед, ки Худованд ба шумо дар қори истифода бурдани аслиҳаи рӯҳӣ барои зафар бар иблис, хирад ато намояд.

Дарси 10: Зафар бар табиати кӯҳна

Мақсади дарс

Ин дарс ҷамъи се дарсро давом дода зафари имондорро бар васвасаҳои гуногун тасвир мекунад. Дар давоми ин дарс таълимгиранда бояд табиати кӯҳна ҳамчун сарчашмаи васваса ва гуноҳҳо бинад. Ин барои зафар кардан бар иблис ба ӯ ёрдам мекунад.

Самтҳои дарс

1. Табиати имондор ду хел аст:

- кӯҳна, ки ӯ аз рӯзи таваллуд дорад,
- нав, ки вай хангоми таваллуд аз олами боло пайдо мекунад.

2. Табиати кӯҳна моил ба гуноҳ ва сарчашмаи васваса мебошад.

3. Табиати нав ба сӯи итоат ба Худо мекӯшад.

4. Дар ботини имондор ин ду табиат доимо бо ҳам рақобат доранд.

5. Табиати нав — ин табиати Исои Масеҳ аст. Масеҳӣ бояд бовар кунад, ки ин табиат дар ӯ вучуд дорад ва барои зоҳир шудани он бояд шароит муҳайё кунад. Хамин тарик, ҳаёти Исои Масеҳ дар ҳаёти мо хувайдо мешавад.

Нақшаи дарс

Дуо

Илова ба ҳама ин дафъа аз Худованд хоҳиш кунед, ки барои дар ҳаёти худ зоҳир намудани табиати Исои Масеҳ ба шумо қувват диҳад, то ки бар табиати кӯҳна ғолиб бароед.

Шарҳи супориш

А. Ҷавоби саволҳои дарси 10-ро тафтиш кунед.

Б. Муваффақиятҳои таълимгирандаро дар хондани Инҷил тафтиш кунед ва дар бораи дуохонии ӯ пурсупос намоед.

В. Оятро аз ёд хонед:

„Ва акнун на ман зиндагӣ мекунам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад...“ (Ғалотиён 2:20)

Рафти сӯхбат

- А. Дар бораи мисолҳое, ки дар саволи 14 дарси 10 дода шудааст, сӯхбат кунед. Дар бораи он, ки чӣ гуна муайян кардан мумкин аст, ки аз табиати кӯҳна кадом фикру амал ва аз табиати нав чӣ гуна фикру амал сар мезанад, сӯхбат кунед. Дар бораи он, ки чӣ гуна бояд бар муқобили якеаш истодагарӣ кунем ва дигарашро чӣ тавр инкишоф диҳем, фикр кунед.
- Б. Мисолҳои дигареро, ки зухури ҳардуи ин табиатро нишон медиҳад, ёбед. Ғалотиён 5:19–21 хонед ва онро бо ояти 5:22–23 муқоиса кунед.
- В. Дар бораи аҳамияти Ғалотиён 2:20 ва дар бораи саволи №30 сӯхбат кунед.
- Г. Ба таълимгиранда фаҳмонед, ки саволи асосие, ки мо ҳангоми ба сарамон омадани фикрҳои гуногун ва ё ба ҳолатҳои ногувор афтоданамон бояд ба худ диҳем, чунин аст: „Оё ин фикр ба ман аз Рӯҳи Исои Масеҳ омадааст ё не?“ „Оё ман дар ин ҳолат таҳти роҳбарии Ё ҳастам ва ё зери таъсири хоҳиши табиати кӯҳна мебошам?“.
- Д. Бо ҳам рӯйхати фикру амалро, ки дар ҳаёти воқеӣ зухури ҳарду сиришт буда метавонанд, тартиб диҳед. Ростқавл ва ростгӯӣ бошад ва ин ба ҳардуи шумо барои ба даст овардани таҷрибаи кофӣ баҳри зафар бар сиришти қадима кӯмак менамояд.
- Е. Мувофиқи рӯйхат дуо хонед, тавба кунед, аз Худованд мадад пурсед ва барои дар шумо зиндагӣ кардани Ё миннатдорӣ баён намоед.

Дарси 11: Зафар бар ҷаҳон

Мақсади дарс

Дарси 11 — дарси охирин аз он силсилаест, ки ғалабаро бар васвасаҳои гуногун тасвир мекунад. Мақсади ин дарс — ба таълимгиранда фаҳмондани мафҳуми инчилии „Ҷаҳон“ ва кӯмак кардан ба ӯ дар рафъи таъсири ҷаҳон ба ҳаёти масеҳии ӯ мебошад.

Самтҳои дарс

1. Дар Аҳди Ҷадид ҳамаи он чизе, ки муқобили Худо мебошад, бо истилоҳи „Ҷаҳон“ ифода карда мешавад.
2. Иблис кӯшиш мекунад, ки ҷаҳонро идора кунад.
3. Фарзандони Худо ба ин ҷаҳон мансубият надоранд ва онҳо набояд он чизеро, ки муқобили Худо аст, дӯстдоранд.
4. Фарзандони Худо бояд нигарони муносибати манфӣ аз ҷониби одамонро бошанд, ки ба ин ҷаҳон мансубанд. Онҳо бояд худро бо чунин фикрҳо тасалло диҳанд, ки:
 - Исои Масеҳ ҳам азоб қашидааст.
 - Хонаи ҳақиқии ҳар як имондор дар осмон аст.
5. Худованд одамони ҷаҳонро дӯст медорад ва меҳонад онҳоро наҷот диҳад. Фарзандони Худо ҳам бояд чунин рафтор кунанд.

Нақшаи дарс

Дуо

Дуо бояд ниёзи ҳар як масеҳиро дар бораи он, ки аз ғамҳои ҷаҳон озод бошад, бар бадӣ зафар ёбад ва ҳамаи одамонро дӯст дорад, дар бар гирад.

Шарҳи супориш

- А. Ҷавоби саволҳои дарси 11-ро тафтиш кунед.
- Б. Муваффақиятҳои таълимгирандаро дар хондани Инҷил тафтиш кунед ва дар бораи дуохонии ӯ пурсед.

В. Оятро аз ёд хонед:

„Ҷаҳонро дӯст надоред, на он чиро, ки дар ҷаҳон аст...“
(1 Юханно 2:15)

Рафти сӯҳбат

Мақсади 1: Фаҳмед, ки оё таълимгиранда медонад, ки ҷаҳон майл ба сӯи хоҳишҳои манфӣ дорад ва ба он табиати кӯҳна мусоидат мекунад. Ё бояд хоҳишҳои худро идора карда тавонад ва муайян кунад, ки дар ҷаҳон сабаби хатару васваса дар чист?

А. Юханно 2:15–16-ро хонед.

Фаҳмонед, ки ҷаҳон чӣ гуна метавонад хоҳишҳои олукаи гуноҳи табиати кӯҳнаро „чабида“ гирад. Мо бояд дар ёд дошта бошем, ки ҷаҳон ва табиати кӯҳна ин ду душманест, ки иблис амали онҳоро барои ғалаба бар имондор ва ё расондани зарар ба ҳаёти маънавии ӯ истифода мебарад.

Б. Пурсед, ки „Дар ҷаҳон кадоманд он се ҷиҳати манфӣ?

(Нафси тан, нафси чашм ва ғурури зиндагӣ)

В. Рӯйхати корҳои нафси танро, ки дар Ғалотиён 5:19–21 оварда шудааст, ба ёд оред. Ҳамаи он чизе, ки дар он ҷо зикр шудааст, натиҷаи хоҳиши (шахват) табиати кӯҳна аст, ғурур ва ҳаваси соҳиби ҳамаи он чизе, ки чашм мебинад, шудан мебошад. Пурсед, ки ҷаҳон чӣ гуна хоҳишҳои манфии табиати кӯҳнаро ҳавасманд мекунад.

1. Бадахлокии шахвонӣ.

(китоб, маҷалла, кино ва ғайра)

2. Фикрҳои бад ва пургуноҳ.

(китобҳо, кино, намоишҳо ва ғайра)

3. Бутпарастӣ ва ҷодугарӣ.

(динҳои хато, пешбинии тақдир, рақсҳои урён, ҷодугарӣ ва ғайра)

4. Бадбинӣ ва ҳасадхӯрӣ.

(нобарорӣ, беадолатӣ, хиёнати зан ё шавҳар)

Ҳамаи гуфтаҳоро ҷамъбаст карда, собит намоед, ки ҳамаи он чизеро, ки ҷаҳон пешкаш мекунад, ба қонеъ намудани ҳавасҳои табиати кӯҳна равона шудааст. Ҳамаи он, саранҷом бо фиреби шайтон ба он нигаронида шудааст, ки одамро ғарқи гуноҳ гардонад. Халосӣ аз ин гирдоб фақат дар дасти Рӯҳулқудс аст, чунки маҳз Ӯ имкон

медихад, ки имондор сари вақт васвасаро фаҳмида, ба он муқобилият нишон диҳад ва бар он ғалаба кунад.

Г. Якҷоя бо ҳам Матто 5:29–30-ро хонед. Фаҳмонед, ки дар ин чода Исои Масеҳ мисол шуда метавонад, ин ҳангоми сар задани хоҳишҳои табиати кӯҳна мо бояд чӣ кор кунем, то ки моро ба ҳалокат дучор накунад. Эзоҳро бо мисолҳо асоснок кунед.

1. Иброҳим — шахси имондор аст ва Ҳудовандро дӯст медорад. Лекин баъзан ӯ хеле нӯшидан меҳаҳад. Ҳангоми сар задани чунин васваса ӯ бояд чӣ кор кунад? (*Эътироф намудани ҳукмронии Масеҳ бар худ ва рад намудани хоҳиши нӯшидан*)
2. Пируз танҳост. Ӯ имондор аст, аммо як камбудие дорад, ин ҳам бошад нафси шахвонӣ нисбати ҳамаи он чизе, ки ба занҳо вобаста аст. Ӯ ба тамошоӣ филм ва маҷаллаҳои шахвонӣ майл дорад. Аз рӯи гуфтаи Исои Масеҳ, ӯ бояд чӣ кор кунад? (*Ба кино рафтагро бас кунад ва ғайра*)
3. Аҳмад имондор ва варзишгари хуб аст. Барои мусобиқа шуда, ӯ дар ибодат иштирок намекунад ва ҳаёти руҳии ӯ аз ин азоб мекашад. Ҳарчанд, ки машғулияти варзишӣ барои саломатӣ фоида дорад, ӯ бояд чӣ кор кунад? (*Ҳангоми ибодат дар мусобиқаҳо иштирок накунад, тими худро иваз кунад ва ғайра*)

Ҳамаи гуфтаҳоро ҷамъбаст карда, таъкид намоед, ки баъзе чизҳо барои саломатӣ на он қадар баданд, балки хавфшон дар он аст, ки онҳо барои саломатии рӯҳӣ зарарноканд.

Д. Бо таълимгиранда сӯҳбат кунед ва ба ӯ пешниҳод намоед, ки ҳангоми мулоҳиза ва сӯҳбат бо Худо рӯйхати он чизҳоеро, ки хоҳишҳои табиати кӯҳна дар ӯ бедор мекунад, нависад. Бо мисолҳо аз зиндагӣ ба ӯ қудрати дуоро, ки барои голиб омадан бар душманони рӯҳӣ инсон лозим аст, нишон диҳед.

Мақсади 2: Таълимгирандаро бояд таъкид намуд, ки дар ин ҷаҳон таъкиб шуданаш аз имкон берун нест. Бояд донист, ки ҳангоми рӯй додани чунин ҳодиса чӣ тавр рафтор кард ва чӣ гуна аз ин санҷиш бо сари баланд гузашт.

А. Дар бораи таъкиб шудани имондорон бо мисолҳо сӯҳбат кунед. Мисолҳо метавонанд аз таърих ё ҳаёти ҳаррӯза оварда шаванд.

Б. Дар бораи сабабҳои хушбахт шуда тавонистани имондорон, ҳатто дар сурати аз тарафи ҷаҳон таъқиб шуданашон нақл кунед. Саволҳои № 12 ва 15-ро дида бароед. Инчунин Аъмол 14:22 ва Рӯмиён 8:18-ро хонед.

В. Аъмол 16:22–25-ро қироат кунед.

Павлус ва Сило чӣ гуна таъқибро аз сар гузаронидаанд? Онҳо хурсандии худро аз он ки сарфарози иштирок кардан дар азобу машаққати Исои Масеҳ шудаанд, чӣ тавр нишон доданд?

Мақсади 3: Таълимгиранда бояд донанд, ки ӯ ҳамчун имондор дар ҷаҳон чӣ гуна бояд рафтор кунад.

А. Дар саволҳои № 23, 25, ва 26 кадом маслиҳатҳо дода шудаанд, ки барои имондор аҳамият хоҳад дошт? Аз ин маслиҳатҳо барои шумо ҳамчун мураббӣ кадомаш фоидабахш аст?

Б. Ҳамчун имондор шумо бо кадом мушкилот рӯ ба рӯ мешавед?

- дар хона,
- дар кор.

Натиҷаи тамоми мақсадҳои ба даст омадаи дарсро ҷамъбаст намоед. Оё маърифати таълимгиранда зиёд шуда истодааст? Оё дарсҳо барои вусъати муносибат бо Худо ва қувват гирифтани имон ёрӣ мерасонанд? Оё ӯ донишҳои андӯхтаашро дар ҳаёт татбиқ мекунад ё не?

Дуо

Воҳӯриро бо дуо хусни хотима бахшед. Аз Худованд талаб кунед, ки ба шумо барои шаҳодат додан дар бораи Ӯ дар саросари ҷаҳон қувват диҳад.

Дарси 12: Пайғоми некро ба дигарон баён намо

Мақсади дарс

Ба таълимгиранда услуби оддитаринеро ёд диҳед, ки тавассути ӯ метавонад пайғоми некро ба дигарон баён кунад. Ба ӯ истифодаи бурдани имкониятҳои ошкор шударо барои шаҳодат ёд диҳед.

Нақшаи дарс

Дуо

Дарсро сар карда аз Худованд баракати корро барои воҳурии оянда хошиш намоед.

Шарҳи супориш

А. Тафтиш кунед, ки таълимгиранда ба саволҳо чӣ гуна ҷавоб дод?

Б. Дар дари 12 барои аз ёд кардан оят нест.

Рафти сӯҳбат

Мақсади 1: Таълимгиранда бояд китобчаро истифода бурда, дар бораи Масеҳ шаҳодат доданро ёд гирад. Барои он ки ба вай дуруст истифода бурдани китобчаро ёд диҳед, шумо метавонед нақши беимонро бозӣ кунед ва таълимгирандаро хошиш намоед, ки Башоратро дар бораи Исои Масеҳ баён намояд.

Мақсади 2: Таълимгиранда бояд рӯйхати шахсонро тартиб диҳад, ки ба онҳо дар бораи Масеҳ шаҳодат дода метавонад.

А. Аз Аъмол 16:13–15, таърихи имон овардани Лидияро хонед.

Б. Сӯҳбат кунед, ки:

- Худованд бояд чӣ кор мекард?
(Дили Лидияро кушояд)
- Павлус бояд чӣ кор мекард?
(Ба ӯ роҳи наҷотро фаҳмонад)

- Худи Лидия бояд чӣ кор мекард?
(*Шарҳро ғӯш кардан, онро қабул намудан, таъмид гирифтан*)

- В. Аз таълимгиранда пурсед, ки оё ӯ ягон шинос ва ё хешашро медонад, ки меҳоҳад шаҳодатро дар бораи Масеҳ шунавад. Рӯйхати онҳоро тартиб диҳед.
- Г. Дар ҳаққи онҳо дуо хонед. Аз Худованд хоҳиш кунед, ки барои қабул намудани шаҳодати Масеҳ дилҳои онҳоро омода созад.

Супориш

Бехтарин роҳи ҷалб намудани одамон ба Масеҳ — ин ҳамроҳи таълимгиранда ба назди хешовандон ва рафиқони вай рафтан ва дар бораи Масеҳ шаҳодат додан ба онҳо аст. Ин корро то он даме бояд иҷро кард, ки шахс Масеҳро ё қабул мекунад, ё инкор. Ин набояд дилхушии варзишӣ бошад, аз ин рӯ ба он бояд ҷиддӣ машғул шуд. Дар ҳар як вохӯрӣ ҳарчи бештар дар бораи Масеҳ нақл кунед. Вақте, ки одам меҳоҳад дар бораи роҳҳои наҷот фаҳмад, барои хубтар фаҳмондани мақсади ба замин омадани Масеҳ, китобчаро истифода баред. Ба таълимгиранда ёрдам кунед дарсро ба дигарон фаҳмонда тавонад.

Дарси 13: Таъмид

Мақсади дарс

Ёрдам додан ба таълимгиранда барои фаҳмидани моҳияти таълимоти Инчил оиди таъмид. Агар ӯ таъмид нашуда бошад, ба ӯ аҳамияти таъмидро фаҳмондан ва ӯро барои қабул намудани таъмид тайёр намудан зарур аст.

Самтҳои дарс

1. Исои Масеҳ ба имондорон васият кардааст, ки онҳо таъмид гиранд.
2. Таъмид — рамзи ягонагӣ бо Масеҳ аст.
3. Таъмид — нишонаи зоҳирии он аст, ки дар ботини мо чӣ рӯй медиҳад.
4. Пайваستшавӣ бо Масеҳ вақте рӯй медиҳад, ки одам ба Масеҳ имон меорад на дар он вақте ки ӯ таъмид мегирад.

Нақшаи дарс

Дуо

Дар бораи эҳтиёҷоти шахсии одаме, ки бо он кор мекунед, дуо хонед.

Барои воҳӯрии оянда аз Худованд хоҳиши хузур ва рӯҳбаландӣ намоед.

Шарҳи супориш

- А. Ҷавоби саволҳои дарси 13-ро санҷед.
- Б. Санҷед, ки таълимгиранда дар омӯзиши Инчил ба чӣ муваффақ шудааст.
- В. Мувофиқи супориши дарси гузашта шумо мебоист бо ёрии китобчаи Башорат дар бораи Исои Масеҳ бо касе аз атрофиён сӯҳбат мекардед. Аз таълимгиранда пурсед, ки ӯ ба кадом муваффақиятҳо ноил гардидааст. Фаҳмед, ки ӯ ба кадом душворихо рӯ ба рӯ шудааст.
- Г. Дарси 13 барои аз ёд намудан оят надорад.

Рафти сӯҳбат

Мақсад: Агар таълимгиранда то ҳол таъмид қабул накарда бошад, ба ӯ аҳамияти васияти Исои Масеҳро фаҳмонед ва ӯро тайёр намоед, то ин ки тавонад дар калисо дар бораи таъмид гап занад.

А. Ҳамроҳ порчаҳоро аз Навиштаҷот хонед, ки дар бораи онҳо дар охири Дарси 13 навишта шудааст. Дар бораи он сӯҳбат кунед, ки:

- таъмид — ин васияти Исои Масеҳ аст,
- таъмид — ин шаҳодати пок шудан аз гуноҳхост,
- таъмид — далели як будан бо Масеҳ мебошад.

Б. Порчаҳои дигари Инҷилро хонед ва онҳоеро интиҳоб кунед, ки бештар барои таълимгиранда аҳамият дошта бошанд. Дар воҳӯрии оянда аз ӯ хоҳиш кунед, ки яке аз онҳоро хонад. Баъд аз ин чунин саволҳоро диҳед:

1. Чаро ин ё он одам (ё гурӯҳи одамон) таъмидро қабул кардаанд?
2. То қабули таъмид онҳо кӣ буданд? Ҳамчун роҳбар шумо бояд омода бошед, то ки асоси Инчилии ҷойҳои интиҳоб кардари, фаҳмонда тавонед. Имкон аст, ки чунин порчаҳоро истифода баред:

Аъмол 2:37–38, 41

3000 нафар имоновардагон, онҳо шаҳодати Масеҳро қабул намуданд ва оини худро дигар карда, таъмид гирифтанд.

Аъмол 8:12

Навимоновардагон дар Сома́рия, онҳо имон оварданд.

Аъмол 8:26–38

Хоҷасарой, аз таҳти дил имон овард, ки Исои Масеҳ Писари Худост.

Аъмол 9:18

Шоул (фаҳмонед, ки ин ҳамон Павлус аст) дуо меҳонд ва тайёр буд, ки ба Худо итоат кунад.

Аъмол 10:47–48

Корнилус, дӯстону хешовандонаш, Рӯҳулқудсро қабул намудаанд.

Аъмол 16:14–15

Лидия ва оилаи ӯ башоратро шунида, Худоро ҳамду сано мегуфтанд.

Аъмол 16:30–34

Посбони зиндон ва оилаи ӯ ба Худованд Исои Масеҳ имон оварданд.

В. Агар таълимгиранда ҳоло ҳам таъмид нагирифта бошад, ба ӯ фаҳмонед, ки барои он чӣ кор бояд кард. Ӯ бояд шубҳаи худро як тараф гузошта, доири ин масъалаи бениҳоят муҳим қарори қатъиро қабул кунад.

Дар он вақт ба мақсад мерасед, ки таълимгиранда зарурати таъмидро дарк карда, барои қабули он чораҳои зарурӣ меандешад.

Супориш

Мумкин аст, иҷрои қисми аввали дарси 14 барои таълимгиранда душвор намояд. Шумо бояд ба қадри зарурӣ ба ӯ ёрӣ расонед.

Дарси 14: Шоми Худованд

Мақсади дарс

Мақсади дарси доир ба Шоми Худованд ин ёрӣ расондан ба таълимгиранда аст, то ки таъбири инчилии ноншиканиро фаҳмад ва зарурати иштирок дар онро эҳсос намояд.

Самтҳои дарс

1. Дар Шоми Худованд нон рамзи пора намудани ҷисми Исои Масеҳ буда, ҷом бо шароб — хуни ӯ мебошад, ки барои гуноҳҳои мо рехта шудааст.
2. Шоми Худованд ба имондорон нишон медиҳад, ки онҳо бо Масеҳ яканд, он ҷуноне ки нон ба қисми ҳар як иштирокчи табдил меёбад.
3. Шоми Худованд — инчунин рамзи ягонагии имондорон, ҳамчун аъзоёни оилаи Худованд мебошад.
4. Шоми Худованд огоҳ мекунад, ки ҳар яки мо гунаҳгор мебошем ва эҳтиҷманди Начотдиҳанда ҳастем.
5. Он боз як бори дигар ба мо имконият медиҳад, ки мо дар бораи ҳаёти худ фикр кунем, онро санҷем ва ҳангоми зарурат барои афви гуноҳҳоямон тавба кунем.
6. Шом ба мо дар бораи Зухури дуввуми Исои Масеҳ ба замин дарак медиҳад.

Шояд ба шумо лозим ояд, ки фарқи байни шоми Худованд, ки дар калисои шумо мегузарад ва чашидани нону шароби табарруки, ки дар калисои православӣ дида мешавад, фаҳмонда диҳед. Шумо бояд ба саволу ҷавоби ин мавзӯ тайёри бинед.

Нақшаи дарс

Дуо

Ба Худованд барои воҳурии оянда дуо кунед. Дар бораи гуфтани эҳтиҷоти ҳардуятон фаромӯш накунад.

Шарҳи супориш

- А. Тафтиш кунед, ки таълимгиранда аз ўхдаи ҷавоб додан ба саволҳои дарси 14 баромадааст ё не. Агар зарур бошад, ҷавобхоро дуруст кунед.
- Б. Рафти хонднии ҳаррӯзаи Инчилро тафтиш кунед ва ба саволҳои ба миён омада ҷавоб гардонед.

В. Оятро аз ёд кунед:

„Инро ба ёдгории Ман бачо оваред“ (1 Қўринтиён 11:24).

Рафти сўҳбат

Мақсад: Таълимгирандаро дар бораи зарурати иштироки доимӣ дар Шоми Худованд бовар кунед. Нишон диҳед, ки дар ин лаҳза чӣ гуна шодӣ, миннатдорӣ, Худотарсӣ ва андӯҳ бо ҳам муттаҳид мешаванд.

А. Ҳамроҳ 1 Қўринтиён 11:23–26-ро хонед.

1. Дар бораи фармонҳое, ки ба Шоми Худованд мансубанд ва унсурҳои он — нон ва чом бо шароб гуфтугӯ кунед. Саволҳои 13 ва 14.
2. Дар бораи шарафи иштирок дар он сўҳбат кунед. Саволи 18.
3. Аз таълимгиранда хоҳиш намоед, ҳисоб кунад, ки дар ин порча доири Шоми Худованд чанд фармудаи гуногун дода шудааст. (Ин корро иҷро намоед, ин корро иҷро намоед...)
4. Ҳангоми иштирок дар Шом мо чӣ кор мекунем?
(„...мамоти Худовандро эълон мекунед, то даме, ки Ў биёяд...“)

Б. Ҳамроҳ 1 Қўринтиён 11:27–34-ро хонед.

1. Дикқаташро ба он нуктае ҷалб намоед, ки дар бораи иштироки носазо дар Шом ҳикоят мекунад. Саволҳои 27–28.
2. Дикқат намоед, ки Шом барои тақвияти имони мо дода шудааст. Ва ин маъно надорад, ки агар мо гунаҳкор бошем, дар он набояд иштирок кунем. Ин маънои онро надорад, ки мо ҳамон замон бояд барои гуноҳҳои худ тавба карда, дар Шом иштирок кунем.
3. Ба таълимгиранда қисматҳои ибодатро, ки ба он Шоми Худованд дохил мешавад, фаҳмонед. Дар бораи хусусиятҳои он дар калисои шумо сўҳбат кунед, то ки ў тавонад ҳичолат нақашад ва бо миннатдорӣ иштирок намояд.

Ба мақсад он гоҳ мерасед, ки таълимгиранда дар шом бо миннатдорӣ иштирок намояд. Лекин шумо бояд дар ёд дошта бошед, ки баъзан фақат Худо метавонад муайян кунад, ки одам то чӣ андоза нисбати Ӯ самимӣ аст.

Шумо ҳамчун мураббӣ, бояд боварӣ дошта бошед, ки таълимгиранда таълимоти Инчилро дар бораи шоми Худованд хуб мефаҳмад.

Супориш

Пеш аз вохӯрии оянда, шумо бояд бо шубони калисои худ дар бораи имконияти аъзои он шудани таълимгиранда сӯҳбат кунед.

Дарси 15: Аъзогӣ дар калисои маҳалла

Мақсади дарс

Мақсади ин дарс аз он иборат аст, ки ба таълимгиранда ёрӣ расонед, то ки аҳамияти аъзо будан дар калисои маҳалла ва ба ҷамъият ҳамроҳ шуданро дарк намояд.

Самтҳои дарс

1. Ҳамаи онҳое, ки ба Исои Масеҳ имон оварданд, ба Тани Масеҳ — Калисои Ҷумҳуриявии тааллуқ доранд.
2. Ҳар як имондор бояд аъзои калисои маҳалла бошад.
3. Афзалиятҳои аъзоӣ чунин аст:
 - муносибат бо имондорони дигар,
 - иштирок дар Шоми Худованд, таъмид, дуо ва ғайра,
 - имконияти омӯхтани Каломи Худованд ҳамроҳи имондорони дигар,
 - аз ғамхорӣ ва қашшоқӣ, хатибона муаззинон бархурдор будан,
 - ёд гирифтани хизмат ба Худо.
4. Инчунин вазифаҳои имондорон вуҷуд доранд. Ин вазифаҳо чунинанд:
 - рафтани ва иштироки намуни дар Ибодатҳои Худо,
 - дар ҳаққи эҳтиёҷҳои калисо ва баъзе имондорон дуо хондан,
 - барои қори Худо қурбонӣ додан,
 - дар қор ва ибодати Калисо иштироки намуни.

Диққат диҳед: Мо пешниҳод мекунем, ки дар охири дарс шумо бо таълимгиранда дар бораи имконияти аъзои калисои маҳалла шудани ӯ сӯҳбат кунед. Барои ин шумо бояд пешниҳодоти худро пештар фикр карда, ҳамаи маълумоти лозимиро ҷамъ намоед.

Нақшаи дарс

Дуо

Чун харвақта дарсро аз дуо сар кунед.

Шарҳи супориш

- А. Дурустии ҷавобхоро тафтиш кунед ва агар лозим бошад, хатохоро ислоҳ кунед.
- Б. Комёбиҳои таълимгирандаро дар кори хондани Инчил санҷед. Аз ӯ хоҳиш кунед, оятро, ки ба ӯ аён шудааст, ба шумо хонад. Пурсед, ки ӯ чӣ гуна дуо мехонад ва ёрии зарурии худро пешкаш намоед.
- В. Оятро аз ёд хонед: „Ва ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе касонро таомул шудааст, балки якдигарро насиҳат диҳем...“ (Ибриён 10:25)

Рафти сӯҳбат

Мақсад: Таълимгиранда бояд ташаббускор ва аъзои масъули калисои маҳалла бошад. Ӯ бояд ба калисо равад, дар ибодатҳо ва корҳои калисо иштирок кунад, дар роҳи Худо аз маблағи худ дахляк диҳад ва барои эҳтиёҷоти калисо дуо хонад.

- А. Ҷавоби саволи 9-ро тақрор намоед. Ба таълимгиранда аз Инчил мисоли аъзогии калисоро нишон диҳед:
(Аъмол 2:40–47)

Ояти 41:

- онҳо ба ибодат меомаданд,
- онҳо таъмид пазируфтанд,
- ба калисо аъзоёни нав меомаданд.

Ояти 44:

- имондорон якдилона бо ҳам буданд.

- Б. Дар бораи мутлақо зарур будани иштирок дар ибодат сӯҳбат кунед:
 1. Мисолро аз саволи 12 истифода баред.
 2. Ба мисоли Аъмол 2:44–47 баргардед ва муҳим будани суҳанони „якдилона ҳамроҳ буданд“-ро нишон диҳед.

3. Нишон диҳед, ки вазифаи ба калисо омадан боз зарурати дар вақташ омадан, хушмуомила рафтор намудан ва ғайраро дарбар мегирад.
 4. Нишон диҳед, ки вазифаи иштирок намудан дар ибодат ин иштирок дар дуохонӣ, сурудхонӣ, шеърхонӣ ва ғайраро дар бар мегирад.
 5. Агар таълимгиранда мунтазам ба ибодат рафта натавонад (мисол бо сабаби кор ё дарс) бо ӯ сӯхбат кунед, ки барои ӯ чӣ гуна рафтор намудан қулай аст.
- В. Дар бораи ўҳдадории таълимгиранда оиди хондани дуо барои эҳтиёҷоти калисо, ки эҳтиёҷоти аъзоёнашро ҳам дар бар мегирад, сӯхбат кунед. Аз ӯ хоҳиш кунед, ки чунин чойхоро ёфта, хонад.
- Аъмол 12:5–12,
 - Эфсӯсиён 6:18,
 - Яъқуб 5:16,
 - Филлипиён 1:19.
- Рӯйхати шахсон ва ибодатхоро созед, ки дар ҳаққашон таълимгиранда дуо хонда метавонад. (*Дар ёд дошта бошед, ки рӯйхат бояд хурд бошад*)
- Г. Дар бораи даҳяк ва хайрияҳои ихтиёрӣ, ки бо онҳо калисоро дастгирӣ мекунамд, сӯхбат кунед. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, ки ин порчаҳоро хонда фаҳмонда диҳад.
- Аъмол 2:45,
 - Аъмол 4:36–37,
 - Аъмол 9:36–41.
- Имондорони Ерусалим чӣ кор мекарданд?
Чаро онҳо чунин рафтор мекарданд? Барнаббо чӣ кор мекард?
- Д. Дар бораи он, ки таълимгиранда ба калисо чӣ ёрии моддӣ расонда метавонад, сӯхбат кунед.
- Ҳангоми сӯхбат дар ин мавзӯ шумо бояд беҳад ҳалим бошед. Бо вучуди ин зарур аст, ки дар ин мавзӯ бо таълимгиранда дар ибтидои майли ӯ ба сӯи Масеҳ сӯхбат кунед.**

Шумо он гоҳ ба мақсад мерасед, ки агар таълимгиранда аъзои масъули калисои маҳалла гардад.

Воҳӯриро бо дуо анҷом диҳед.

Дарси 16: Тани Масеҳ

Мақсади дарс

Мақсад дар он аст, ки таълимгиранда моҳияти таълимоти Инҷилро дар бораи Тани Масеҳ фаҳмад ва қисмҳои амалкунандаи он бошад, то ки истифода бурдани қобилияти табиӣ ва Худододро ёд гирад.

Самтҳои дарс

1. Ҳар як имондор чузъи Тани Масеҳ мебошад.
2. Исои Масеҳ Сарвари тан мебошад (ӯ онро идора мекунад) ва ҷаҳон бояд Исои Масеҳро дар мо бинад.
3. Ҳар як чузъи Тани Масеҳ қобилияти гуногун дорад. Ин қобилият ва файзеро, ки Худо ато кардааст, ба ғоидаи Калисо ҳамчун Тани Исои Масеҳ истифода бурдан зарур аст.
4. Имондорон мӯхтоҷи якдигаранд. Мо бояд бародарон ва хоҳаронро дастгирӣ кунем, на ин ки таҳқир намоем.

Нақшаи дарс

Дуо

Воҳӯриро аз дуо сар кунед. Ин дафъа на фақат ба эҳтиёҷоти шахсии худ, балки ба эҳтиёҷоти калисо ҳам диққат кунед.

Шарҳи супориш

- А. Ҷавоби саволхоро тафтиш кунед.
- Б. Дар бораи хондани Инҷил ва дуохонии таълимгиранда сӯҳбат кунед.

Равиши сӯҳбат

Мақсад: Таълимгиранда бояд рӯйхати мухтасари қобилиятҳои худро тартиб диҳад, ки ҳозир метавонад барои хизмати калисо истифода барад.

- А. Румиён 12:3–8-ро хонед. Дар бораи ҳамаи файзе, ки дар ин оятҳо нишон дода шуданд ва чӣ гуна аз онҳо дар ҳаёти калисо истифода бурдан мумкин аст, сӯҳбат кунед.

Б. Поёнтар рӯйхати баъзе мисолҳо, қобилиятҳо ва чӣ гуна онҳоро дар ибодати калисо истифода бурдан мумкин аст, оварда шудааст. Дикқати таълимгирандари ба он нукта ҷалб кунед, ки маҳз Худо ба инсон қобилияти ба калисо ва атрофиён хизмат карданро медиҳад. Ҳамроҳ фикр кунед, ки таълимгиранда кадом қобилиятро дорад ва чӣ тавр онро дар амал истифода бурда метавонад.

1. Ҳамроҳи имондорони дигар дар бораи Масеҳ шаҳодат додан.
 2. Сар кардани омӯзиши Инчил бо беимонҳо.
 3. Рафтан ба зиёрати касалон ва пиронсолон дар хона ва беморхона. Дар қонеъ гардондани эҳтиёҷоти онҳо кӯмак намудан, бо онҳо Инчилро хондан ва ҳамроҳ дуо хондан.
 4. Хабар гирифтани маҳбусон дар зиндонҳо.
 5. Иштирок намудан дар дуохонии гурӯҳӣ.
 6. Дар калисо суруд хондан.
 7. Навоштани асбобҳои мусиқӣ.
 8. Муборакбод намудани навомадагон ба Хонаи ибодат, ёрдам додан барои ҷой гирифтани дар толор ва ғайра.
 9. Ёрӣ додан дар тоза намудани Хонаи ибодат ва атрофи он.
 10. Мавъиза намудан дар мактаби якшанбегӣ.
 11. Иштирок намудан дар кор бо ҷавонон.
 12. Ёрдам намудан дар кори китобхона.
 13. Иштирок намудан дар татбиқи барномаи ёрӣ ба эҳтиёҷмандон.
 14. Ёрдам намудан дар ташкили ўрдугоҳҳои бачагон ва ҷавонон.
 15. Мусофиронро меҳмондорӣ намудан.
 16. Ёрдам намудан хангоми муошират, вохӯриҳо ва ғайра.
 17. Иштирок намудан дар ташкили калисоҳои нав, гурӯҳҳои дуохонӣ ва гурӯҳҳои омӯзиши Навиштаҷот.
- В. Ба таълимгиранда ёрӣ диҳед, ки хизматро мувофиқи қувваташ интихоб намояд, то ки ӯ тавонад қобилияти худро амалӣ гардонад.

Агар лозим шавад, бо шубон ё шахсе, ки барои қисми маъмурии ибодат масъул аст, дар ин бора сӯҳбат кунед.

Шумо он гоҳ ба мақсад мерасед, ки таълимгиранда аз истифодаи қобилияти худ барои хизмат дар тани Масеҳ, қонег мешавад.

Воҳӯриро бо дуо тамом кунед.

Дарси 17: Хизмат ба Худо

Мақсади дарс

Мақсади дарс — ба имондор фаҳмондани мақоми хизматчӣ (хизматгор) чӣ мебошад.

Самтҳои дарс

1. Ҳама чиз ба Худо тааллуқ дорад, барои ҳамин ҳам Ё ҳуқуқ дорад, ки ҳама роҳбарӣ кунад.
2. Мо ҳам ба Ё тааллуқ дорем, чунки бар ивази ҳуни Исои Масеҳ ҳарида шудаем.
3. Мо — хизматгори Ё мебошем ва ҳамаи он чизе, ки мо дорем бояд ба ӯи Худо истифода шавад.
4. Исои Масеҳ боз ба замин меояд ва ин боз як сабабест, ки мо бояд бо ҳамаи он чизе, ки ба мо додааст, ба Ё хизмат кунем.

Нақшаи дарс

Дуо

Хизмат ба Худо — ин масъулияти бузургтарини масеҳиён мебошад. Ин дафъа махсус барои он дуо хонед, ки Худо ба таълимгиранда фаҳмиши пурраи зарурати хизмат ба Худовандро диҳад. Барои ҷавоб додан ба дуоҳои шумо миннатдорӣ баён кунед.

Шарҳи супориш

А. Ҷавоби саволҳоро созед.

Б. Дар бораи хондани Инҷил ва дуохонии таълимгиранда сӯҳбат кунед.

Рафти сӯҳбат

Мақсад: То ки таълимгиранда хизматгори бовафои Худо гардад, ба Худо ҳуқуқи соҳибӣ қардани вақт, қобилият, маблағи худ ва ғайраро диҳад.

А. Доир ба он мисолҳое, ки дар суратҳо акс ёфтанд, сӯҳбат кунед.

Муайян кунед, ки дар чӣ хизмати онҳо ифода ёфтааст.

1. Молу пули мо.
 2. Вақти мо.
 3. Қобилияти мо.
- Б. Дар бораи он, ки чӣ гуна дар амал сифатҳои хизматгори софдили Худо буданро дар ин се маврид зоҳир кардан мумкин аст, сӯҳбат кунед.

Шумо ба мақсад вақте мерасед, ки агар таълимгиранда нишон диҳад, ки Худоро ҳамчун Худованд худ мешиносад ва ӯ ҳама чизро ба ӯ мансуб медонад. Ӯ Бояд ҳамаи инро дар ҳаёти амалии худ нишон диҳад, тамоми қобилият, пул ва вақташро барои хизмати Худованд истифода барад.

Воҳӯриро бо дуо тамои кунед. Аз Худованд хоҳиш кунед ба шумо хирадро ато кунад, то ки ҳамаи он чизро, ки ба ихтиёри шумо додааст, дуруст истифода баред.

Дарси 18: Сарвари Худованд

Мақсади дарс

Мақсади ин дарси охирин он аст, ки имондор донад, ки барои ҳаёти ҳаррӯзаи худаш хости Худовандро чӣ тавр фаҳмад.

Самтҳои дарс

Худо имондорро бо чунин роҳҳо ҳидоят мекунад:

1. Дуо.
2. Хондани Инчил.
3. Маслиҳатҳои имондорони дигар.
4. Дар дил ҳозир будани ҷаҳони Худованд.
5. Шароитҳои мусоид ва ғайримусоид.

Нақшаи дарс

Дуо

Чун ҳарвақта воҳӯриро аз дуои хайр сар кунед. Аз Худо барои худ хирадро талабед, то ки хости Ӯро фаҳмед ва аз рӯи он амал кунед. Дар бораи ниёзи имондор ва калисои худ дуо хонданро аз хотир набароред.

Шарҳи супориш

- А. Саволу ҷавоби дарси 18-ро санҷед. Аз таълимгиранда хоҳиш кунед, то иқдомҳоеро, ки иродаи Худовандро муайян мекунад, фаҳмонад.
- Б. Муваффақиятҳои таълимгирандаро дар хондани Инчил санҷед. Хоҳиш кунед, то ба шумо он оятро хонад, ки ба ӯ дар охир аён шуд. Дар бораи дуохонии ӯ пурсед.
- В. Оятро аз Ӯд хонад:
„Ман туро таълим хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд бирави, ҳидоят хоҳам кард“ (Забури 31:8).

Равиши сӯхбат

Мақсад: Таълимгиранда бояд донад, ки 5 қадами оддитаринро, ки барои муайян намудани иродаи Худо зарур аст, чӣ гуна истифода барад. Ӯ бояд онҳоро вобаста ба шароити муайян истифода бурда тавонад.

- А. Дарсҳои гузаштaro фаҳмонед, дар бораи таърихи расмҳо, ки дар дарси 18 оварда шудааст, сӯхбат кунед. Вақте ки дар бораи расми 3 сухан меронед, гӯед, ки соф тасодуфӣ яке аз оятҳои Инҷил ба ин расм рост меояд. Одатан иродаи Худованд дар рукн, таълимот ва ё матни якчанд ояти Инҷил ошкор мешавад.
- Б. Дар бораи якчанд мисол нақл кунед, ки чӣ гуна иродаи Худо ба инсон ошкор мешавад. Ба шумо чӣ гуна аён шуд, гуфта диҳед.
- В. Кӯшиш кунед, ки ин мавод ба ҳаёти таълимгиранда мувофиқ карда шавад.
 1. Нишон диҳед, ки Худованд меҳодад дар ҳамаи шароитҳо ба мо роҳ нишон диҳад, алаҳусус вақте ки мо меҳоем ба ягон қарор биёем. Ӯ меҳодад иродаи Худо ошкор созад ва мо бояд барои дарк намудани он кӯшиш намудани он кӯшиш намоем.
 2. Якчанд мисол оред дар бораи он, ки чӣ гуна Худо метавонад дар ҳаёти таълимгиранда роҳбарӣ кунад (мисол: дар никоҳ, интиҳоби ҷои истиқомат, кор ва ғайра). Дар бораи усулҳои гуногун, ки онҳоро Худованд барои ошкор кардани Иродаи Худ дар ҳар як лаҳзаи муайян истифода мебарад, гуфта диҳед.
 3. Фаҳмонед, ки ҳамаи усулҳои, ки Худованд барои ошкор сохтани иродаи Худ истифода мебарад, бояд ба якдигар на ихтилоф, балки робитаи зич дошта бошанд. Масалан, агар яке аз имондорон ба шумо маслиҳате медиҳад, ки хилофи нияти шумост, дар чунин ҳолат шумо бояд ҳама шароитҳоро мулоҳизакорона дида бароед, то ин ки қарори дуруст қабул намоед.

Мисолҳоро биёред

Шумо он гоҳ ба мақсад мерасед, ки агар таълимгиранда ҳамаи қадамҳои барои муайян намудани иродаи Худованд лозим бударо, дилпуруна фаҳмонда тавонад ва онҳоро дар ҳаёти худ истифода мебарад.

Вохӯриро бо дуо тамом кунед.

Ҳарчанд, ки шумо ҳамаи воҳӯрию дарсҳоро тамом кардаед, мо ба шумо маслиҳат медиҳем, ки воҳӯрданро давом диҳед, тақягоҳи якдигар бошед, якҷоя дуо хонед ва навиштаҷотро омӯzed. Инак шумо ба воситаи таълим метавонед имондорero тайёр кунед, ки ӯ ҳудаш тавонад бо мадади китоби „Ҳаёти пурфайз“ ба дигарон дарс гӯяд.

Шумо бояд дуо хонед, то он ки худо ошкор созад, ки шумо боз ба кӣ барои омӯхтани ин дарс ёрӣ мерасонед, то ӯ хизматгори бовафои Худованд гардад.

Мундариҷа

Тайёри ба шогирдӣ	3
Сарсухан: Воҳӯрии якӯм	5
Дарси 1: Тавлид аз олами боло	8
Дарси 2: Тавба	13
Дарси 3: Имон	16
Дарси 4: Итоат	20
Дарси 5: Оилаи Худо	23
Дарси 6: Мукаммалии Рӯҳулқудс	26
Дарси 7: Инчилро чӣ тавр бояд хонд	31
Дарси 8: Чӣ тавр бояд дуо хонд	35
Дарси 9: Зафар бар иблис	38
Дарси 10: Зафар бар табиати кӯҳна	42
Дарси 11: Зафар бар ҷаҳон	44
Дарси 12: Пайғоми некро ба дигарон баён намо	48
Дарси 13: Таъмид	50
Дарси 14: Шоми Худованд	53
Дарси 15: Аъзогӣ дар калисои маҳалла	56
Дарси 16: Тани Масеҳ	60
Дарси 17: Хизмат ба Худо	63
Дарси 18: Сарвари Худованд	65

УСЛИ ДАСТУР

Ин курси таълимии „Зиндагӣ бо Фаровонӣ“ таълимоти асосиеро дар бар мегирад, ки чӣ гуна ҳаёти масеҳона бурдан лозим аст. Дар бисёр қисматҳои ҳафти ин курси таълими барои навимоновардагон чун роҳнамо ва барои касоне, ки аллакай масеҳӣ буданд, чун курси наву тоза истифода бурда мешавад. Ин курс бо услуби баланди илти навишта нашудааст. Онро метавонанд намоёндогони тамоми миллат истифода баранд.

Дарсҳои ин китоби таълими чунон тартиб дода шудаанд, ки онро ҳуди донишҷӯ низ ҳатто танҳо зина ба зина ба ҷо оварда метавонад. Лекин ин дарсҳо бояд тахти роҳбарии усто, ки китоби „Дастур барои роҳбар“-ро дар даст дорад, гузaronида шаванд. Дарсҳо бояд як ба як ё бо гурӯҳ гузaronида шаванд.

НАТИҶА

„Ин курсеро, ки ман вохӯрдм, беҳтарин курс мебошад. Онро бо забони англисии маҳаллӣ васеъ истифода бурда, имконият пайдо кардам, ки онро ба дигарон тавсия намоям.“

Усқуфи (епископ) Муқаддас, Р.Б. Ҳаррис

„Зиндагӣ бо Фаровонӣ“ қариб барои ҳар гуна синну сол мувофиқ мебошад. Ин дастур масъалаҳои одоби ахлоқи масеҳӣро нишон медиҳад. Авзоёни гурӯҳ ба якдигар дастгир шуда, ҳоҳони он нестанд, ки аз ин курс ҷудо шаванд... Оҳ, чӣ хел зебо!“

Вазири дохилии шаҳр

„Ман ҳамаи инро пешаки медонистам, вале акнун медонам, ки чӣ хел ба дигарон гуфтан лозим.“

Масеҳии пиронсол

„Такроран гуфтани ҳастам, ки суҳанҳои дар боло нисбати ин курс гуфташуда „Дар қалби ман маскан доранд“ ва маро завқманд мегардонанд. Ман ба дарси оянда мунтазир шуда натавонистам. Ин курсеро бисёр дӯст доштам. Ин курс маро дар саршавии ҳаёти масеҳӣнаам чунон хуб таълим дод, ки ман қобилият пайдо кардам, ки дигар масеҳӣро тавассути ин курс бо худ гирам. Ман ба воситаи ин курс тақрибан 25-одамро бо худ гирифтам, ва онҳо то ҳоло бо Исо роҳ рафта истодаанд. Ман ҳеҷ гоҳ дар талоши қуллаҳои баланд набудам, зеро ки Худо содиқона мегӯяд: „Ман беҳирадро хираманд мегардонам“.

Аз ин хотир, ман аз ин курси хурдакаки пурфайзу пурбаракати СЕАН миннатдорам.

Роҳбар ва тамоми коргарони калисои „Санкт Анно“-и шаҳри Тотнем.